

1

“เปรียบเธอเป็นบัณฑิต อันคือนักเรียน
หากอยู่ร่วมเตียง เราศีลเสมอกัน”

“เด็กหนุ่มคนนั้นลูกเต้าเหล่าใคร ผิวพรรณสะอาดสะอาด
สดใส แค่มองก็เชื่อได้ว่าคงเป็นเชื้อสายผู้ลากมากดี”

“ก็ทายาทคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ของเจ้าพระยาประจิมอารักขา
นั่นไงคะ คุณพี่คงไม่เคยได้ข่าวพ่อหนุ่มคนนี้มาก่อนเป็นแน่”

“ประจิมอารักขา... กบฏหัวเมืองตะวันตกเมื่อหลายปีก่อนโน้น
หรือ”

“เข้าใจถูกแล้วคะคุณพี่ คนที่ถูกทางการปราบปรามเพราะจับได้
ว่าช่องสุ่มกำลังพลคิดกบฏ ต่อมาถูกตัดสินประหารชีวิตพร้อมลูกชาย
ที่เอี่ยวด้วย... ซึ่งคนลูกเป็นพ่อแท้ๆ ของหนุ่มน้อยคนนั้นเชียวค่ะ”

“เป็นเด็กกำพร้าจริงนะ!”

“อันที่จริงตามทางการสมควรจะประหารเจ้าหนูตกตามกันไป
เสียด้วยซ้ำ เพียงแต่ได้ยินมาว่าผู้หลักผู้ใหญ่ฝ่ายมารดาซึ่งดำรง
ตำแหน่งใกล้ชิดเบื้องบนท่านขอชีวิตเอาไว้ได้ ภายหลังจึงได้เนรเทศ
พ่อหนุ่มคนนี้ไปอยู่กับญาติห่างๆ ที่ปัตตานีเป็นแรมปี ถือเสียว่า
เป็นการลงโทษ แต่ทางโน้นก็เลี้ยงดูอย่างทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่ได้ดูดีดูดี
แต่อย่างใดค่ะ”

“ตายจริง!”

“พอกลับมาได้เจอทั้งพ่อทั้งปู่ที่เหลือเพียงแต่กระดูกยังไม่พอ ต้องได้มารู้ข่าวว่าแม่ตนตรอมใจตายโดยไม่มีใครคิดจะบอกกล่าวอีก มรดกทางปู่ก็ถูกทางการยึดเสียหมดไม่เหลือสักแดง อย่าพูดถึงผู้ใหญ่ ฝ่ายแม่ แม่ทางนั้นจะช่วยชีวิต กลับประกาศขอตัดขาดจากกันถาวร เห็นว่าส่งเสียให้เพียงเงินเดือนแสนน้อยนิดจนกว่าจะเรียนจบมีการ มีงานทำเท่านั้น”

“ไม่แยเสียทีเดียว”

“แต่เด็กนั้นประพัตติตัวดีมาตลอดคะคุณพี่ เรียนเก่ง ร่วมกิจกรรมสโมสรภายในอยู่สม่ำเสมอ หากไม่ติดเรื่องชื่อเสียงน่าดีใจจน เป็นไปได้ว่าอนาคตคงถูกชักชวนเข้ารับราชการสักกรมเป็นแน่”

“ได้ยินอย่างนี้แล้วก็เศร้าใจนะคะ แต่หากกล่าวกันในเรื่อง เวรกรรม ก็ถือว่าได้รับกรรมตามสมควรแล้วที่เกิดในตระกูลท้าวราช”

“นั่นซีคะคุณพี่ น้องเห็นด้วย เชื่อกบฏมันไม่เคยทิ้งแถวหรอก”

“เออ แล้วหนุ่มนั้นเขาชื่อเรียงเสียงอะไรกัน ฉันจะได้ให้ลูกเต่า ระวังเรื่องการคบค้าสมาคมด้วย หากผูกมิตรกันไปเกรงว่าจะไม่เหมาะสม”

“เกริกคะ... นายเกริก ประจิมอารักขา”

นายเกริก ประจิมอารักขา ได้ยินทุกคำพูดที่ผู้ปกครอง เด็กนักเรียนสองคนนั้นนินทาตน

ร่างผอมผิวนอนล่องแบบฉบับผู้ดีเดินถือกระเป๋าหนังเกรดดีจาก ต่างประเทศผ่านเข้ารั้วโรงเรียนมา เขาสวมเครื่องแบบนักเรียนอันเป็น เสื้อคอขาวสีขาวไข่มุก ผูกเนกไทลายข้าวหลามตัดสีเลือดหมูสลับริบหรี่ ทับด้วยสูทสีกรมท่าอันเป็นสีเดียวกับกางเกงขาสั้นเนื้อเข้าขึ้นมา สองฝ่ามือ

ช่างสง่า... ฝ่าเผย... เป็นที่น่าภาคภูมิใจ

แสงแดดยามสายขับรังสีความเป็นหนุ่มรูปงามให้สว่างขาวผ่องเพิ่มขึ้นไปอีก เจ้าของดวงตาอ่อนไหวคอนไปทางโคนนั้นยิ้มให้แก่ภารโรงชายประจำโรงเรียน เมื่ออีกฝ่ายสบตาจึงยกมือขึ้นไหว้อย่างมีมารยาท ทำเอาชายชรามองตามคนหนุ่มเข้าไปในอาคารด้วยใจนึกชื่นชม

จุดหมายของเกริกคือตึกนอนฝั่งตะวันตก ที่แห่งนี้เป็นโรงเรียนประจำซึ่งขึ้นชื่อจนได้รับการขนานนามว่าเป็นโรงเรียนกินนอนอันดับหนึ่งของพระนคร ก่อตั้งขึ้นเมื่อรัชกาลก่อนโดยกลุ่มบาทหลวงที่เข้ามาเผยแผ่ศาสนาตามนิกายของตน ศิษย์เก่าของที่นี่ล้วนเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในแวดวงต่าง ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการชั้นสูง นักธุรกิจ หรือแม้กระทั่งลูกท่านหลานเธอที่ปัจจุบันมีบทบาทอย่างมากในสังคมไฮโซ

นักเรียนในโรงเรียนนี้จึงเต็มไปด้วยทายาทของบุคคลเหล่านั้น เมื่อมีตัวอย่างเป็นความสำเร็จมากมาย จึงไม่แปลกหากพวกเขาจะส่งลูกหลานเข้ามาเรียนที่นี้รุ่นสู่รุ่น เพื่อหวังจะให้มียศมีตำแหน่งและเจริญก้าวหน้าในสายอาชีพเป็นที่สบายของครอบครัว และเมื่อชื่อเสียงการสร้างบุคลากรคุณภาพแพร่กระจายไปไกล โรงเรียนแห่งนี้จึงเป็นที่หมายปองของเหล่าเศรษฐีใหม่ รวมถึงคนทั่วไปที่พอมีเงินหวังพึ่งให้ลูกหลานยกระดับครอบครัว บางบ้านยอมเสียค่าน้ำร้อนน้ำชาหลายสตางค์เพื่อให้ตนเองมีเก้าอี้นั่งในห้องเรียน ด้วยการติดสินบนสารพัดวิธีที่บิดามารดาทั้งหลายยอมเสี่ยง ทั้งถูกกฎหมาย และ... ผิดกฎหมายแต่เป็นความลับ

สำหรับเกริก เดิมทีการได้เข้าเรียนที่นี้เป็นเพราะเขาคือทายาทของเจ้าพระยาประจิมอารักขา... เจ้าคุณปู่ผู้เป็นข้าราชการซึ่งสืบสายเลือดโดยตรงจากเจ้าผู้ปกครองหัวเมืองทางทิศตะวันตกในอดีต แต่ปัจจุบันระบบหัวเมืองถูกยกเลิกไปแล้วพร้อม ๆ กับที่ปู่ของเขาเสียแม้กระทั่งศีรษะบนบ่า จากข้อหาช่องสุ่มกำลังพลคิดกบฏต่ออาณาจักร

เมื่อหลายปีก่อน ซึ่งยังคงเป็นที่สงสัยต่อตัวกรีกเอง ว่าแท้จริงแล้วครอบครัวฝ่ายพ่อของเขาผิดจริง หรือถูกยัดข้อหาเพื่อกำจัดเสี้ยนหนามในแวดวงการเมืองกันแน่ แต่ในเมื่อเขารอดจากการประหารล้างโคตรตระกูลมาได้ ก็ถือว่าเป็นโชคดีเพียงพอแล้วที่จะหุบปาก และดำเนินชีวิตต่อไปอย่างเงียบ ๆ เพื่ออนาคตจะได้ไม่ต้องรับเศษเงินจากครอบครัวฝ่ายมารดา ที่จำใจส่งเสียเขาตามคำขอของแม่ซึ่งสั่งเสียไว้ก่อนจะฆ่าตัวตาย

โรงเรียนแห่งนี้ก่อสร้างอย่างฝรั่ง เป็นตึกสูงห้าชั้นแบ่งเป็นห้องเรียนต่าง ๆ ด้านหลังไม้ไกลออกไปเป็นอาคารที่สร้างจากอิฐ ซึ่งมีไว้ใช้เป็นเรือนนอนสำหรับนักเรียน เด็ก ๆ ที่นี่จึงขนานนามว่า ‘ตึกแดง’ ตามสภาพที่เห็น ตึกนี้สูงเพียงสองชั้น เดียวกับอาคารเรียน ชั้นล่างมีเตียงนอนร้อยเรียงกันเป็นดับสำหรับนักเรียนชั้นปกติ ส่วนด้านบนแบ่งเป็นสัดส่วนอย่างดี มีการตีผนังกันเป็นห้องทับเรียบร้อย บริเวณนี้รู้กันว่าเป็นที่อาศัยของนักเรียนชั้น ‘เฟิสต์คลาส’ อันประกอบไปด้วยลูกข้าราชการบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ราชวงศ์ รวมทั้งผู้ใดก็ตามที่มั่งมีมากพอและพร้อมจ่ายเต็มทีเพื่อจะให้ลูกหลานของตนมีห้องส่วนตัวให้เป็นที่อวดอ้างใครต่อใคร

“คุณพี่ขอรับ!”

“คุณพี่ขอรับ!”

“สบายดีหรือไม่ขอรับ”

คำทักทายมากมายถูกเอ่ยขึ้นแทบจะพร้อม ๆ กันเมื่อกรีกเดินเข้าประตูด้านหลังตัวอาคารเรียน เพื่อเดินผ่านถนนสายเล็ก ๆ ที่สร้างอย่างดีตัดทะลุสวนแสนร่มรื่นริมทะเลสาบจำลองขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ ซึ่งเป็นเส้นทางเดียวที่เป็นจุดเชื่อมต่อไปยังตึกแดง

ที่จริงการเรียนการสอนจะเริ่มอย่างเป็นทางการวันจันทร์ที่จะถึง แต่ตามกฎหมายแล้วเด็กนักเรียนทุกคนจะต้องขนของกลับไปโรงเรียนให้เสร็จสิ้นภายในสองวันก่อนเปิดภาคเรียน จึงไม่แปลกหากจะเห็น

เด็ก ๆ ที่มาถึงก่อนแล้วรวมตัวกันอยู่ในสวนแห่งนี้ บางส่วนรวมกลุ่มกันร้องรำทำเพลง อีกส่วนก็หนูนตักกันอ่านหนังสือฝรั่งเล่มใหม่ที่พ่อแม่ของพวกเขาซื้อมาให้ทอดเพื่อนร่วมชั้น ส่วนเด็กเล็กหน้อยก็วิ่งกวดกันให้ร้องเสียงดังตามประสายังไม่โต

ถึงจะปรากฏแต่ความวุ่นวาย แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกคนหันมาทำเหมือนกันคือเมื่อเกริกปรากฏตัวก็ต่างรีบชิงเอ่ยทักทายอย่างกับว่าเป็นการแข่งขัน ใครพูดก่อนคนนั้นชนะได้รางวัลไป

เกริกชะงักฝีเท้าสักครู่ ระบายยิ้มอย่างอ่อนโยนไปทางกลุ่มนักเรียน แต่ก็ไม่คอยช้า รีบสาวเท้าต่อไปยังโรงนอนทันที การเดินทางระยะไกลมาจากปัตตานีพานให้เขาเพลีย คิดถึงเตียงนอนเต็มที่แล้ว

เด็กหนุ่มถูกรุ่นน้องทักอีกครั้งตอนกำลังจะขึ้นบันไดไปยังชั้นบน เกริกจำเด็กคนนี้ได้ เห็นว่าเป็นลูกเศรษฐีสะพานปลาที่หน้าตาเหมือนชาลาเปาชวนให้เอ็นดู เขาจึงวางกระเป๋าแล้วหยิบลูกอมออกมาจากกระเป๋าเสื้อและยื่นให้ เจ้าเด็กคนนั้นดีใจใหญ่ กระโดดโลดเต้นรับรางวัลที่ได้ไปทอดเพื่อนซึ่งทุกคนล้วนอิจฉาไปตามกัน

เมื่อเจ้าเด็กนั้นพันสายตาไปแล้ว เกริกจึงหยิบกระเป๋าขึ้นมาถืออีกหน คราวนี้พุ่งไปยังห้องนอนส่วนตัวชั้นบนซึ่งอยู่สุดทางเดิน เป็นห้องเดียวที่มีระเบียงส่วนตัว มีอนันหมอนลูกบิดประตูเตรียมผลักเข้าไปแล้วแท้ ๆ แต่กลับเป็นอันต้องเปลี่ยนใจ เมื่อมีเสียงแปลกปลอมจากด้านในแล็ดลอดผ่านบานไม้เข้ามาในหู

เกริกกลั่นลมหายใจให้เกิดความเงียบเพื่อสังเกต และ
สุดท้ายเสียงนั้นก็ดังขึ้นมาอีก ริมฝีปากสีสดได้รูปยกยิ้มทันทีเมื่อแน่ใจแล้วว่าบัดนี้ห้องส่วนตัวของเขากำลังมีผู้อื่นใช้บริการ รอเวลาอยู่นานในที่สุดประตูสีน้ำตาลบานนั้นก็ถูกแห้วงออกอย่างแรง

“ว้าย!”

เสียงหวีดร้องเด็กแหลมดั่งขึ้นต้อนรับ พร้อมกับปรากฏภาพ

หญิงสาวคนหนึ่งลนลานคว้าผ้าห่มขึ้นมาปกปิดสองเต้าที่กำลังชูขึ้น
หยาทำสายตาอยู่บนเตียง

เธอหน้าซีด จังหวะและอารมณ์สุดร้อนแรงก่อนหน้านี้หายดับ
เหลือไว้เพียงความอับอาย แล้วเกริกก็เห็นว่าหญิงปริศนานั่งคร่อมอยู่
บนร่างกายเปลือยเปล่าของชายคนหนึ่ง ทว่ารายนั้นกลับคู้หน้า
คู้ตาคันเป็นอย่างดี เห็นแล้วพานให้ส่ายหัว

เกริกไม่ได้เอ่ยปากไล่ทั้งคู่ในทันที เพียงแค่เสยะยิ้มก่อนจะวาง
กระเป๋าวัว เดินต่อไปยังเก้าอี้อ่านหนังสือซึ่งตั้งอยู่เยื้องกับเตียงแห่ง
กามารมณ์ ร่างสูงโปร่งคว้านุหรือออกมาจากกล่องเหล็กก่อนจะจุดไฟ
ควันทพวยพุ่งออกจากจุมูกโตงลอยละล่องไปยังหญิงสาวซึ่งยังคง
ทำหน้าไม่ถูก เธอค่อนข้างประหลาดใจเมื่อเห็นเด็กหนุ่มวัยมัธยมคืบ
บุหรี แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเอาร่างเปลือยเปล่าหมดจดไปไว้ที่ไหนเช่นกัน

“ฉันจะว่าอย่างไรดีนะ” เกริกหย่อนตัวลงบนเก้าอี้กลางซี่ยี้ได้
จุมูก ก่อนจะไขว่ห้างและมองไปยังภาพตรงหน้าอย่างไม่หลบสายตา
ใดๆ

ซึ่งไม่อาจปฏิเสธได้โดยว่าเขาคือชายผู้นั่งทำนี้ได้สง่างามที่สุดใน
โรงเรียน

“นี่มันเตียงส่วนตัว เข้าใจกันใช่ไหม”

“คือ... เอ่อ...”

“อย่าว่าเธอเลยขอรับคุณพี่ เราเพียงแค่เล่นกันเท่านั้น” เสียงดัง
ขึ้นมาจากคนใต้ร่างอวบอืด

เกริกชะงักหันมองไปยังคนที่ยิ้มอย่างไม่รู้สึกผิด ปรากฏว่า
มันผู้นั้นยังสวมกางเกงมิดชิด มีเพียงเสื้อที่ถูกปลดกระดุมไปหลายเม็ด
ไม่ได้เปลือยเปล่าทั้งตัวเท่าอีกฝ่าย คงเห็นจะจริงตามที่อ้าง

“กระผมชะล่าใจไปเอง ไม่คิดว่าคุณพี่จะกลับเรือนนอนเร็วเช่นนั้น”

คนตอบคือ อามีน เสริมเหล็ก เด็กหนุ่มวัยกัลดมันซึ่งกำลังเหวี่ยง
ท่อมตัว นอนโง้งหน้าอกเปลือยเปล่าเผยมัดกล้ามเนื้อสวย แม้บุรุษด้วยกัน

มองแล้วยังรู้สึกอิจฉา คิ้วเข้มดำหนารับหน้าคมเอกลักษณ์ชาวปักซีได้ยกขึ้นลงเป็นจังหวะ แต่เกริกมองจากตรงนี้ยังรู้ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดทวนกันอยู่เป็นแน่

“ความผิดของฉันอยู่ร่ำไป”

“เห็นทีจะเป็นอย่างนั้นขอรับ”

เกริกกวาดสายตากลับมายังหญิงสาวเพียงคนเดียวในห้อง “หล่อนช่วยเลือกทีว่าอยากเพลิดเพลินกันต่อ หรือจะหยุดอยู่เพียงเท่านี้”

“หยุดค่ะ!” เธอสวนกลับทันที “ดิฉันกราบขอโทษจริงๆ ค่ะ คุณเกริก มัน... มันไม่ควรเกิดเรื่องน่าบัดสีเช่นนี้”

“ถ้าอย่างนั้นรบกวนออกไปด้วย”

หญิงสาวผมสั้นหุ่นพิฆาตชายคว่ำเสื้อผ้าตนเองขึ้นมากอด เธอมองเด็กหนุ่มที่นอนอยู่อย่างเดือดตาลปนอับอาย ทว่าอีกฝ่ายกลับยังเรีงร่ำไม่รู้ว่าร้อนรู้หนาว มีหน้าซำยังทำเป็นยกแขนนอนหนุนอย่างเพลิดเพลินอวดยั่วเธอเสียอีก

ไม่น่าหลงกลมาเล่นกับมันเลย! ความฝันว่าจะได้เพลิดเพลินกายหายสิ้น!

แต่เมื่อเจ้าหล่อนกำลังจะเอื้อมมือไปจับลูกบิดประตู ก็ถูกเรียกไว้ด้วยเสียงเดิมที่ชัดจังหวะ

“ประเดี๋ยว หล่อนเป็นลูกภารโรงใช่ไหม”

“ค่ะคุณเกริก”

“ถ้าอย่างนั้นรบกวนหาเครื่องนอนชุดใหม่ให้ฉันที ถือว่าเป็นการปิดปากในเรื่องนี้ ฉันจะไม่แพร่งพรายออกไปกับผู้ใดอีกเลย”

“ได้ค่ะ!” ฝ่ายหญิงยกมือไหว้ น้ำตาแทบอาบแกำม ในที่สุดเธอก็มีหลักประกันว่าความลับของการร่วมสวาทกับนักเรียนชายครั้งนี้จะเป็นความลับตลอดไป

“ก่อนออกจากห้องรบกวนใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยเสีย และฉัน

หวังใจว่าหล่อนจะไม่ทำเรื่องแบบนี้ให้เป็นการลดศักดิ์ศรีตัวเองอีก”

นั่นเป็นการพูดคุยกครั้งสุดท้ายก่อนจะแยกกัน เมื่อหญิงสาวผู้เป็นลูกภารโรงออกไปแล้วก็ถึงคราวสะสางกับตัวสร้างปัญหา เกริกเอียงคอไปยังอามินอีกรอบ ก่อนจะถอนหายใจอย่างเหลืออดและเบื่อหน่าย

“ฉันเพิ่งเดินผ่านพ่อหล่อนมาได้สิบนาทีเองอามิน”

“น่าสงสารตาแก่นั้นนะขอรับ”

เกริกคืบบุหรืที่เหลือขึ้นมาสูบต่อ “คราวก่อนก็เล่นกับลูกแม่ค้าข้างโรงเรียน คราวนี้ลูกภารโรง ฉันละเอียดกว่าเสียจริงว่าครึ่งหน้าหญิงคนไหนในพระนครที่จะโชคดีได้ร่วมเตียงกับ อามิน เสริมเหล็ก มหาบุรุษแห่งทุ่งบางกะปิผู้นี้อีก”

“ข้อแรก กระผมกับพวกเธอแค่เล่นกันเท่านั้น ข้อสอง ที่คุณพี่ยอวยกระผมเช่นนั้นมันช่างเต็มยศเกินจริง”

“เอาให้สมกับลูกชายคนเดียวของบังฮาซิม เจ้าพ่อโรงเหล็กแห่งแรกในพระนครจะเป็นไร”

สายตาอ่อนโยนมองต่อไปยังจุดเด่นนูนกลางลำตัวของอีกฝ่าย ซึ่งแม้จะอยู่ใต้ร่มผ้า แต่ความเป็นรูปร่างยังพูนแน่นปรากฏให้เห็นเด่นชัด และเมื่ออามินรู้ตัวว่าถูกจ้องก็วาดแขนแข็งแกร่งข้างหนึ่งลงข้างตัวตบเบา ๆ บนผ้าปูที่นอนลวดลายหลุยส์แสนหรูหราและนุ่มสบาย (ซึ่งนั่นพิสูจน์แล้วด้วยตัวเอง) คล้ายกับว่าต้องการเชิญชวน

“ขึ้นมาช่วยให้มันสงบเสียทีสิขอรับ เป็นคุณที่กระผมว่าก็คืออยู่เหมือนกันนา”

“ไร้สาระจริงอามิน” เกริกรู้ดีว่านั่นเป็นเพียงแค่ว่าพูดซ้ำขำขันจึงหัวเราะ

“คุณพี่ยอเห็นได้พุงของกระผมทะลุรูโปรง น่าเสียดายจริงเสียที่กระผมไม่มีโอกาสได้มองเข้าไปเห็นด้านในของคุณพี่ย่าง”

“ลามก” มือชาวดับบุหรือย่างชำนาญ “รีบไปใส่ชุดนักเรียนเสีย

ลี อึกไม่นานคุณพ่อท่านจะเรียกประชุมเลี้ยงอาหารเย็น ขึ้นไปสาย จะอายุพวกเด็กใหม่เอาได้”

“ก็ไม่เห็นจำเป็นจะต้องสนใจไอ้กระจอกพวกนั้น”

“แต่ฉันเป็นประธานนักเรียน”

“อ้อ กระผมลืมไป” โบหน้าคมเข้มพยกเอออออกที่เล่นที่จริง ยิ่งขับความกะล่อนอันเป็นเสน่ห์ของอามีนชวนให้มองเป็นหนุ่มหล่อมากกว่าเดิม “ถ้าอย่างนั้นเรามานอนร่วมเตียงกันเฉย ๆ จะเป็นไร คุณพี่เดินทางมาเหนื่อยๆ คงอยากพักผ่อนหน่อย ได้นอนเอาแรงสักครึ่งชั่วโมงก่อนถูกเรียกประชุมก็ยิ่งดี”

ข้อเสนอนี้ไม่น่าสนใจ เพราะหากพูดกันตรง ๆ การเดินทางมาอย่างเนิ่นนานก็ทำเอาเกริกอ่อนล้าไม่ใช่น้อย อีกทั้งการพักครั้งนี้อาจไม่ใช่แค่การพักก่อนถูกคุณพ่อเรียก แต่หากจะพูดว่าเป็นการพักครั้งสุดท้ายก่อนจะต้องลุยงานในฐานะประธานนักเรียนประจำปีการศึกษานี้ก็คงไม่เกินจริง

*ปีการศึกษาสุดท้าย... ก่อนที่จะเริ่มต้นเข้าสู่ชีวิตผู้ใหญ่ในสังคม
แสนวุ่นวายในปัจจุบัน*

เกริกยินดีรับคำเชิญชวน ค่อย ๆ ถอดรองเท้าหนังเงาวิบออกอย่างเชื่องช้า ถุงเท้าก็เช่นกัน และเมื่อทำซึ่งเป็นอวัยวะที่ต่ำสุดของร่างกายแต่สวยงามสมความเป็นผู้ดีไม่แพ้ส่วนอื่นถูกปล่อยเป็นอิสระก็ค่อย ๆ ปีนขึ้นไปบนเตียง กระจินเข้าสู่อ้อมอกของนักเรียนรุ่นน้องซึ่งบังอาจใช้เตียงของตนเป็นรังรักก่อนจะได้รับอนุญาตก่อนหน้า

แต่เกริกไม่เคยนึกโกรธอามีน... เพียงสักครั้งก็ไม่เคย

ทั้งสองเหมือนกัน เป็นมนุษย์ผู้แตกร้างมาจากคนละที่ และเมื่อเจอกลับผสานกันติด พุดคุยถูกคอ จึงกลายเป็นความสัมพันธ์ฉันมิตรสุดแสนพิสดารระหว่างทั้งสองคน คงจะจริงอย่างที่เขารู้ว่ากันมา...

ใครจะเยียวาคนรวดราวได้ หากไม่ใช่คนหัวใจสลายแบบเดียวกัน

แม้ทั้งคู่จะยังคงวาดวงกำกับความสัมพันธ์ไว้ด้วยคำว่า ‘รุ่นพี่-
รุ่นน้อง’

“สุขสันต์วันเกิดอรับคุณพี่”

แต่กลับมีฝ่ายหนึ่งกำลังถลำลึกไปเกินกว่าสองค่านั้น แม้ไม่ได้
เกินเลยด้วยความสัมพันธ์วาทกรรม แต่เป็นความรู้สึกในใจนั่นเองที่มี
อะไรบางอย่างกำลังเอ่อล้นเกินความจำเป็น

“สุขสันต์วันเกิดเช่นกันอามีน”

เพียงแต่เวลานี้... ยังไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นใคร

2

“รสชาติอาหารที่ยอดเยียม อาจเกิดจาก โต๊ะที่เรารับประทาน ไม่ใช่เครื่องปรุง”

ในโรงเรียนมีพื้นที่โอ้อ่าห้องหนึ่งซึ่งมีชื่อเรียกเล่นๆ กันใน
หมู่นักเรียนว่า ‘ห้องรวม’

มันเป็นห้องที่ใช้งานได้อย่างอเนกประสงค์ เป็นทั้งที่ให้นักเรียน
รับประทานอาหารสามมื้อ จัดประชุมรวมพลตามวาระ อีกทั้งในอดีต
ยังเคยใช้เป็นสถานที่จัดกิจกรรมทางศาสนาเมื่อครั้งที่ยังไม่มีโบสถ์
ประจำโรงเรียน ซึ่งปัจจุบันโบสถ์ที่ว่่านั้นสร้างเสร็จเรียบร้อยอย่าง
สวยงาม กลายเป็นศาสนสถานที่ใหญ่ที่สุดในย่านนี้ไปโดยปริยาย แต่
ถึงอย่างไรเด็กปีโตก็มักจะมาใช้บริการอ่านหนังสือที่ห้องนี้กันอยู่บ่อย
ครั้ง เพราะมันเงียบ ชวนให้มีสมาธิ เหมาะสำหรับการทบทวนบทเรียน

เกริกในชุดนักเรียนเดินเคียงคู่มากับอามีน ร่างผอมบางเดิน
หลังตรง คอตั้งระหง หากไม่มาพร้อมกับรอยยิ้มที่สดใส มองเห็นๆ ดู
คล้ายกับกำลังแบ่งชนชั้นด้วยการวางท่าทาง เด็กรุ่นน้องพลันยกมือ
ไหว้ทักทายกันให้วุ่นก่อนจะหลีกทาง และเมื่อผ่านประตูห้องรวม
ซึ่งมีนักเรียนจำนวนหนึ่งมาถึงก่อนแล้ว อามีนจึงเป็นฝ่ายขอแยกตัว
ไปสมทบกับกลุ่มเพื่อนชายคนสนิท ซึ่งนั่งเกาะกลุ่มกินพื้นที่โต๊ะไม้
ขนาดยาวไปทั้งหมดสี่ตัว

“มีใครไปตามคุณพ่อรวมถึงครูท่านอื่น ๆ มาหรือยัง” คำถามนั้น ถูกโยนไปส่ง ๆ หวังให้ใครสักคนในที่มคณະกรรมกรรณักเรียนตอบ

เด็กหนุ่มเตี้ยบ้อมทว่าดูกระฉับกระเฉงวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามา ตา เป็นประกายมองเกริกอย่างชื่นชมในฐานะรุ่นพี่ผู้เป็นแรงบันดาลใจ

“กระผมเพิ่งได้ไปเรียนเชิญพวกท่านมาเมื่อครู่ นี้ คิดว่าอีก ประเด็ยวก็คงมากันแล้วขอรับ”

“ขอบคุณมากสม”

“ด้วยความยินดีขอรับรุ่นพี่”

เกริกโปรยรอยยิ้มให้ผู้รายงานก่อนจะสวาทักกลับไปยังข้าง ประตูเพื่อรอต้อนรับคณาจารย์ และเมื่อชะเง้อไปยังโถงด้านนอกก็พบว่าพวกท่านมาถึงกันพอดีพอดี เขาส่งสัญญาณให้นักเรียนในห้องสงบเสียงมดไ้เสียงเมื่อ ‘คุณพ่อ’ เดินเข้ามา เด็กหนุ่มนับสามร้อยชีวิตพลันลุกพรุดยืนตรงทำความเคารพอย่างพร้อมเพรียง

“พระผู้เป็นเจ้าของพรแก่ลูกทุกคน”

คุณพ่อปิติ ครูใหญ่ผู้ดูแลโรงเรียนแห่งนี้เอ่ยทักทายเสียงกังวาน ท่านสวมชุดเต็มยศตามวิถยฐานะเพื่อเป็นเกียรติแต่วันเปิดเทอม วันแรกของโรงเรียน

เหล่าคณาจารย์ชายหญิงทุกท่านนั่งประจำที่ยังโตะไม้ลวดลาย สลักสลวยซึ่งวางเป็นแถวยาวหน้ากระดานหน้าห้อง และหันหน้าเข้าหา โตะของนักเรียน เมื่อผู้อาวุโสทั้งตัวลงบนเก้าอี้ ฝ่ายนักเรียนจึงนั่งลง บ้างอย่างเป็นระเบียบพร้อมเพรียงในจังหวะเดียวกัน

เกริกกวาดสายตาตรวจดูความเรียบร้อยโดยรอบ เมื่อไม่เห็น อะไรเป็นที่ผิดแล้วเด็กหนุ่มจึงเดินไปปิดประตูบานใหญ่ ก่อนจะมา นั่งบนเก้าอี้ว่างตัวสุดท้ายซึ่งอยู่ถัดจากคุณพ่อปิติและอยู่ที่จุด กึ่งกลางระหว่างแนวโตะ เป็นอันเข้าใจกันดีว่านั่นคือที่นั่งประจำ ตำแหน่งประธานนักเรียนที่เกริกจะต้องใช้ตลอดปีการศึกษา

“คุณพ่อขอรับ”

“เกริก วันนี้นี้เรียบร้อยดีใช่ไหม” พอฝ่ายนักเรียนพยักหน้า ฟากครูใหญ่จึงนึกขึ้นมาได้ “โอ้ สุขสันต์วันเกิดด้วยนะ”

“เป็นพระคุณนักรับ ดีใจเหลือเกินที่คุณพ่อจำได้”

“ต้องจำได้ซี! วันเปิดเทอมวันแรกมักตรงกับวันเกิดของเกริกเสมอ อ้อ... ที่จริงก็จำได้แมนเลยเชื่อว่ามิใครอีกคนเกิดวันนี้เช่นกัน”

สายตาผู้อาวุโสนำไปยังโต๊ะนักเรียนซึ่งอยู่มุมห้อง เกริกมองตามไปจึงเห็นเด็กหนุ่มท่าทางไม่ต่างจากทโมนนับสิบส่งเสียงโวยวายคุยกันอย่างออกรสออกชาติ บ้างก็ตบเข่า บ้างก็ตบมือไม่ต่างจากละครลิง อีกส่วนหนึ่งพยายามส่งเสียงฆ่าขันเกินเรื่องจนดูไร้อารยะ หนึ่งในนั้นคืออามีน ชายวัยแตกเนื้อหนุ่มผู้มีแววความหล่อเข้มกำลังจัดแต่งทรงผมอย่างบรรจง ไม่ยี่หระต่อสิ่งใด

อามีนรู้ตัวจนได้ที่กำลังถูกจ้องมองมา แต่ไม่ใช่สายตาของคุณพ่อบิดิที่เขานึกกลัว คนที่ควรจะเกรงใจคือผู้ที่นั่งอยู่ถัดไปต่างหาก สายตาแข็งกระด้างแสนเฉยเมยอย่างที่พี่เกริกมองมา เป็นสายตาที่เขาไม่เคยนึกชอบเลยสักครั้ง ทำยที่สุดเด็กหนุ่มพวกนั้นก็ป็นอันต้องแยกย้าย ต่างคนต่างกลับมานั่งสงบระหว่งที่แม่บ้านแจกจ่ายถาดหลุมพร้อมอาหารมื้อแรกแก่นักเรียนพอดีบพอดี

“ให้มันเกรงกลัวกันเสียบ้าง”

เกริกกะพริบตา และความถมึงทึ่ก่อนหน้าก็พลันหายไป “กระผมจะดูแลเด็กพวกนี้ให้ดีที่สุด คุณพ่ออย่าได้กังวลใจให้จิตเสียไปเลยขอรับ”

“เห็นทีคงต้องฝากความหวังไว้กับประธานนักเรียนนอย่างเกริกแล้วละ ฝากสอดส่องดูแลเจ้าพวกนั้นให้ดี เห็นสิ่งใดไม่ชอบมาพากลโปรดรีบแจ้งมาสเซอร์หรือครูทุกท่านโดยเร็ว”

เกริกโค้งศีรษะรับคำอย่างนอบน้อมเป็นการรับปาก จังหวะนั้นฝ่ายนักเรียนนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้พอดี

“อ้อ แต่มีสิ่งหนึ่งที่กระผมกำลังเป็นกังวล อยากปรึกษาคุณพ่อ

อยู่หนึ่งเรื่อง”

“อะไรหรือ”

นัยน์ตาโคกทอดมองไป ชวนให้ผู้อาวุโสฟังไปยังภารโรงที่ยืน
กุ่มมืออย่างเจียมตัวอยู่ ณ ริมประตูบานใหญ่อันเป็นทางเข้าทางเดียว

“คุณพ่อรู้ใช้หรือไม่ว่าภารโรงแกมีลูกสาว”

“ยายดาวนั่นไง เห็นตั้งแต่ตัวเท่าเมียง เป็นเด็กน่าเอ็นดูเชียว”

“แต่ก็โตเป็นสาวขึ้นทุกวัน” เกริกรีบสวน

คุณพ่ออุกคืด โบหน้าเคลือบแคลงความสงสัย “เกริกกำลังจะ
บอกอะไรพ่ออย่างนั้นรี”

“ที่นี่เป็นโรงเรียนกินนอน ที่มีแต่ผู้ชายวัยกำลังโตและอยากรู้
อยากลอง กระผมเป็นกังวลว่าการมีเธอป่วนเปื้อนอยู่ในอาคารเรียน
แบบนี้จะทำให้นักเรียนของเราเสียสมาธิ หรือหากแย่ที่สุดอาจเกิดเหตุ
อุตุรีไม่เหมาะไม่ควรขึ้นให้เป็นที่น่าอัปอาย จะพานให้ชื่อเสียงที่สั่งสม
มานานของโรงเรียนเราสั่นคลอน ลดความน่าเชื่อถือถือเป็นแน่”

“โอ้ พ่อไม่เคยคิดไปถึงขั้นนั้นเสียนี้”

“เราควรป้องกันปัญหา ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเอาเสียขอรับ”

“พ่อเห็นด้วย แต่...” ครูใหญ่มีท่าทีไม่สบายใจอย่างเห็นได้ชัด
“พ่อลูกคุณนั้นเห็นว่ามีกันอยู่เพียงสองคน ถ้าจับแยกลูกออก เห็นสมควร
ว่าจะต้องพาพ่อออกไปด้วย”

“ถ้าเช่นนั้นเราก็คงไม่มีทางเลือกมากนัก”

“เอาเป็นว่าพ่อจะลองไตร่ตรองดูเสียให้แม่น” ผู้อาวุโสยิ้ม นึก
ปลื้มอกปลื้มใจกับศิษย์ที่มองการณ์ไกลได้อย่างเฉียบขาด “ขอบใจนัก
ลูกเอ๋ย สมควรแล้วกับตำแหน่งประธานนักเรียนอันเป็นที่ไว้ใจ”

“กระผมจะทำหน้าที่ให้ดีเยี่ยม สมกับที่ได้รับมอบหมายแน่นอน
ขอรับคุณพ่อ”

พูดแค่นั้น อาหารมื้อแรกของปีการศึกษาก็ถูกเสิร์ฟให้ตรงหน้า
ยุติการสนทนาปัญหาแสนร้อนรนไปโดยปริยาย

ในขณะที่นักเรียนธรรมดาต้องเดินไปตักข้าวผัดกับไก่ทอดน้ำมัน เยิ้ม ตรงหน้าของกรีกกลับเป็นสติกเนื้อสะโพกแกะอย่างฝรั่ง ราดด้วย น้ำเกรวี่สีน้ำตาลข้นช่างน่ารับประทาน แจกเช่นเดียวกับคณาจารย์ท่านอื่น ๆ ที่ร่วมโต๊ะอาหารเดียวกัน

กรีกเห็นเด็กชั้นปีต้นทอดมองมาตาละห้อย จับจ้องมาที่อาหาร แลนทรูหร่าในงานเหมือนอยากจะคว้าและสวาปามอย่างมูมมามเพียง แค่ออให้ได้ลิ้มรสชาติอันโอชาสักครั้งก็ยิ่งดี

อาหารมื้อแรกช่างอร่อยเพลินลิ้นดีเหลือเกิน แต่ไม่ใช่แค่รสชาติ อาหารที่ทำให้กรีกเบิกบาน คล้ายกับว่าคนหนุ่มได้กินอะไรบางอย่าง ที่มองไม่เห็น เป็นอะไรบางอย่างที่เมื่อได้ลงท้องไปก็ปล้นตอบสนอง ความต้องการในจิตใจให้สุขสม

และกรีกก็คิดออกเมื่อเห็นสีหน้าแลนลินหวังของเจ้าหน้าที่ ภารโรง เมื่อมีครูท่านหนึ่งเข้าไปกระซิบโหวาทซึ่งเป็นสวารฟากไปจาก ครูใหญ่อย่างคุณพ่อปีติ บุคคลที่เขาได้ร่วมสนทนาสั้น ๆ ก่อนหน้านั้น

ผู้ดีหนุ่มสังเกตเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความนิ่งเฉย ระบายยิ้ม เห็นออกเห็นใจเพียงเสี้ยววินาที และเมื่อเดือนเนื้อชุ่มฉ่ำเข้าปากอีกคำ เขาก็ประหลาดใจเมื่อพบว่าอาหารในงานมีรสชาติอร่อยล้ำยิ่งกว่า เดิม

มันคือรสชาติแห่งอำนาจนั่นเอง

“คุณที่คงจะโปรดอาหารเมื่อเย็นนำดูสินะขอรับ กระผมเห็น ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ทีเดียวเชียวนะ”

อามีนเข้าแห่ยุ่นพื่ออย่างหยอกล้อ เมื่อคนที่กำลังติดกระดุม เสื่ออยู่ได้ยินอย่างนั้นก็หลุดยิ้มออกมาอย่างอารมณ์ดี ทอดสายตามองรุ่นน้องผู้สวมเพียงกางเกงผ้าแพรลวดลายท้องถิ่นของปักซีใต้ผ่านเงาสะท้อนในกระจก

“มื้อแรกของประธานนักเรียนก็ไม่เลว”

“ก่อนขึ้นเรือนนอนกระผมเห็นลูกภารโรงกับลูกสาวเก็บข้าวของเตรียมย้ายออกไป สังหรณ์ใจเหลือเกินว่าอาจจะเป็นผู้มีมือของคุณพี”

คนพอมชาวคล้ายกับเกิดรัศมีหมุนตัวไปเจอกับคนนอกเบลี้อยที่ นั่งยิ้มก้อร้อก้อตลกอยู่บนเตียงตนเอง อามีนกำลังอวดอ้างรูปร่าง แข็งแกร่งหრა ไม่สนใจอากาศที่ค่อนข้างหนาวเย็นยามค่ำคืน

“หลงรักเจ้าหล่อนเข้าแล้วหรืออย่างไร นายเสียดาบที่ไม่ได้ คุกเข้าขอหล่อนแต่งงานแบบฝรั่งอย่างนั้นหรือ”

“กระผมไม่เคยคิดจริงจ้งไปถึงขั้นนั้น”

“นายไม่เคยคิดจริงจ้งกับใครสักคนเลยต่างหาก”

“นั่นก็ถูกของคุณพี” ดวงตาของอามีนฉายแววความขี้เล่นขณะจับจ้องอีกฝ่าย “แต่กระผมช้กรู้สึกกลัวในพลังอำนาจของคุณพีขึ้นมาเสียแล้ว กลัวว่าในวันหนึ่งอาจจะเป็นกระผมเองที่ถูกเขี่ยทิ้งไปอย่างไม่ไยดี”

“ฉันไม่คิดทำอย่างนั้นกับนายหรอก”

“แต่ก็ทำได้?”

“แน่นอน อาจจะทำได้” เกริกยกแขนขึ้นกอดอก “แต่ฉันไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องทำกับนายอย่างนั้น เราเป็นมิตรต่อกัน และฉันเข้าใจในตัวนายอย่างลำเอียง”

“นี่สี่พี่ชายของกระผม”

“นั่นอะไร” เกริกเพิ่งสังเกตเห็นม้วนกระดาษที่สอดอยู่ใต้ขอบกางเกงแพร

“หนังสือพิมพ์ฉบับแรกของวันพรุ่งนี้ กระผมได้มาจากไอ้ชด”

คนเป็นพีนี้ก็ไม่ออกว่าใครคือชด แต่ก็ไม่แปลกหรอก ที่นี้สี่นักเรียนเยอะเกินไป จำหน้าได้แต่จำชื่อไม่ได้ก็มีถมเถ สนใจแต่หนังสือพิมพ์นั้นเสียดีกว่า “มีอะไรน่าสนใจอย่างนั้นหรือ”

“ก็เห็นทีจะเป็นเรื่องทั่วไป แวดวงสังคม การเมือง เศรษฐกิจ”

“นายควรสนใจในการกีฬาเสียบ้าง เอาแต่รักการอ่าน ใครมัน

จะเห็นถึงความเป็นสุภาพบุรุษที่นายมี”

“บางทีกระผมอาจไม่เหมาะกับสังคมเชิดชูสุภาพบุรุษเช่นในปัจจุบันนี้เป็นแน่ อ่านลิตี มันให้อะไรกระผมมากกว่าการนั่งจับกลุ่มพูดคุยหัวข้อไร้สาระไปวัน ๆ”

“เช่นสงคราม?” เกริกเลิกคิ้วขึ้น ยกตัวอย่างให้เสร็จสรรพ

“คนหนุ่มเลือดร้อนในสังคมปัจจุบันนี้คงว่างนัก เอาแต่คอยว่าโลกจะทำสงครามกันเมื่อไหร่ ทำอย่างกับจะพร้อมกระโดดไปร่วมถือปืนทุกเมื่อ ความสงบสุขใด ๆ ไม่เคยเห็นค่า”

“ในเรื่องนี้ ฉันขอชื่นชมแนวคิดของนายอามิน ท่าทีเมื่อนายคิดจะอธิบายอะไร มันช่างดึงดูดอารมณ์ฉันให้คล้อยตามอยู่เสมอ”

“อย่าคิดยั่วกันเลยขอรับ... นี่หนังสือพิมพ์ของคุณพี่”

หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นถูกยื่นให้แก่คนที่ยืนอยู่ เกริกรับมันไว้และหันไปคว้าแว่นตาขึ้นมาสวม ชาวแรกที่ปรากฏเห็นชัดคือพาดหัวเรื่องโปลิสบุกจับกองกำลังชนพื้นผิวดกฏหมาย นักเรียนเบอร์หนึ่งของชั้นเสียเวลาอ่านเนื้อข่าวนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะละลายตาไปยังข่าวใหม่และขมวดคิ้วเป็นปมอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นเนื้อหาตรงนั้น

ข่าวเล่าถึงแม่หม้ายสาวนามว่า อภิรติ อินธา ผู้มีตำแหน่งเป็นเจ้าของหญิงจากหัวเมืองเหนือ กำลังจะแต่งงานใหม่กับบุรุษผู้เป็นปริศนาในพระนคร ข่าวว่าสินสอดเป็นแสน ในขณะที่ฝ่ายเจ้าสาวก็มีลูกติดอยู่แล้ว

“เดี๋ยวนี้เขานำเสนอเรื่องลับใต้หลังคาบนหน้าหนังสือพิมพ์แล้วหรือ”

“ใต้หลังคาของคณมีหน้ามีตา ใคร ๆ ก็อยากรู้อยากเห็น”

จริงอย่างที่อามินว่า หลัง ๆ มานี้รสนิยมการเสพข่าวในพระนครมักไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือนั่งชื่นชมและจินตนาการผู้มั่งมีอันจะกินซึ่งอยู่ชนชั้นสูงกว่าตน เป็นการสำเร็จความใคร่ทางอารมณ์ที่ยากนักจะเข้าใจ

“อภริตี อินถา ท่าจะเบื่อหน่ายกับชีวิตแม่หม้ายเต็มทน หลังจาก มีข่าวว่าสามีของหล่อนสิ้นใจโดยทิ้งลูกชายเพียงคนเดียวไว้ให้ดูแล

“แหว่ว่าหล่อนพบรักครั้งใหม่กับหนุ่มเลือดเจ้ารูปงามที่ยังไม่ได้ รับการเฉลยว่าเป็นใคร เห็นว่าชายผู้นั้นมีโอกาจะไปเที่ยวหัวเมืองเหนือ หวังพักผ่อนหย่อนใจ หากแต่ได้ของฝากติดไม้ติดมือกลับพระนครเป็น เมี้ยเก่าเจ้าถื่น ผู้ยังคงดงามสะสวยเตะตาชาย จนได้โอกาสทำหน้าที่ ภรรยาอีกครั้งหลังร้างมานาน” เสียงนั้นขาดหายไป “หนังสือพิมพ์ หัวนี้คงว่างมาก ถึงเสียหน้ากระดาษไปกับเรื่องไม่เป็นเรื่องเช่นนี้”

“ระหว่างขนของกลับเรือนนอน กระทบได้ยีนคนในตลาดคุยกัน แข็งแหว่ว่าลูกชายของเธอจะย้ายมาเข้าเรียนที่นี่”

คำพูดนั้นทำให้กรีกต้องลดหนังสือพิมพ์ลงเพื่อจะได้มองอีกฝ่าย “นายมันใจหรือ”

“กระทบไม่อาจหยุดยีนเพื่อรอฟังป้า ๆ เขาพูดให้จบได้ แต่ สาบานว่าได้ยินเข้าหูมาแบบนี้”

“เป็นไปได้อย่างที่จะทำเรื่องเข้าเรียนได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ ยกเว้น ก็แต่...”

“ยกเว้นก็แต่ทางฝ่ายพ่อเลี้ยงที่แม่เขาจะแต่งงานด้วยมีเส้นสาย กับที่นี้อยู่บ้าง?”

นั่นคือสิ่งที่กรีกกำลังคิด สมองปล้นประมวผลอย่างแข็งขัน เพื่อหารายชื่อ ‘หนุ่มเลือดเจ้ารูปงาม’ ที่เป็นไปได้ว่า นางอภริตี อินถา กำลังจะสมรสด้วย

มีหนึ่งชื่อที่ผุดขึ้นมา แต่กรีกไม่ยอมให้เป็นจริงเสียเท่าไร และ พยายามคิดเข้าข้างตัวเองว่าไม่มีทางเป็นจริงได้อย่างแน่นอน

คุณน้ำสุดที่รักของเขาคงไม่มีเวลาว่างวิงหาเมียเอาตอนนี้หรอก นะ

“แล้วทำไมเจ้าเด็กนั้นไม่โผล่หัวมาวันนี้กัน” กรีกพับหนังสือพิมพ์ ยืนมันคินให้แก่เจ้าของ

“คงจะยังไม่ถึงก็เป็นได้นี่ขอรับ เดินทางจากเมืองไกลมันลำบาก ขนาดไหน คุณพี่น่าจะเข้าใจดีตอนที่ต้องเดินทางกลับมาจากปัตตานีจริงไหม”

เกริกไม่สนใจคำยกย่อนั้น เพียงแค่อ้อมยิ้มเยินเยาะเยือกคาคโทะษ ทดเอาความผิดนี้เก็บไว้ก่อนเพื่อจะเอาคืนในครั้งหน้า ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าจะเป็นเมื่อไร

“ออกไปเถอะ ฉันอยากนอนเต็มแก”

อามินถือโอกาสเอนตัววาดแขนกินพื้นที่รอบเตียง “เชิญคุณพี่หนุนที่อกกระผมได้เลยขอรับ น้องชายผู้นี้จะตั้งใจล่อมเป็นอย่างดีเดียงนี้ก็เพิ่งเปลี่ยนผ้าปูมา กระผมละอยากนอนบดเบียดดอมดมเคล้ากับกลิ่นคุณพี่เหลือเกิน”

“นายควรกลับไปใช้บริการเตียงของตัวเอง ห้องหับส่วนตัวก็จะมีคอยรบกวนคนอื่นทำไมกัน ฉันไม่เคยเข้าใจนายเลย” คนตัวบางกว่าดึงแขนอีกฝ่ายหวังจะให้ลุกขึ้นนั่ง “ฉันจะขอกล่าวด้วยความสัตย์จริง แม้ยายไม่คิดจะนอนห้องตัวเองก็เถอะ แต่นายควรเลิกไปช่องสุ่มกับพวกนักเรียนชั้นล่างเสีย จะไปนอนเตียงรวมให้ไม่สมกับเงินค่าหอมที่เยาะ¹ ของนายเสียให้ทำไมกัน”

“ก็เพื่อน ๆ อยู่ชั้นล่างกันเสียหมด กระผมละไม่ค่อยชอบอยู่บนนี้ มีแต่พวกงูเห่า ชูคอวางท่ากร่างใส่กันจนเป็นที่รำคาญตา”

“ยกเว้นฉัน?”

“แน่นอน ยกเว้นก็เพียงแต่คุณพี่เกริกของกระผม” อามินฉีกยิ้มกว้าง คิ้วแฉ่งบางมากอดไว้แน่น “ถ้าโรงเรียนนี้ขาดคุณพี่ไปคงวังเวงน่าดู”

“นายยกฉันเหลือเกิน แต่ฉันต้องนอนเสียที ไว้จะใจอ่อนให้วันพรุ่งนี้แล้วกัน”

¹ พ้อ

“อย่างน้อยกระผมก็มีความหวังละนะ”

อามีนกำหนดหนังสือพิมพ์ติดมือไป โค้งหัวให้รุ่นพี่ที่เคารพเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหายไปด้านนอกประตู

เกริกทบทวนกับตัวเองอยู่สักพักหนึ่ง แล้วก็รีบไปถึงข่าวที่ได้อ่านผ่านตาไปเมื่อสักครู่ เขาพบว่าชื่อ อภิรติ อินตา ติดอยู่ในหัวเขาเสียแล้ว มันพานให้ย้อนกลับไปนึกถึงตอนที่อามีนบอกเรื่องที่ได้ยินแม่ค้าในตลาดพูดกันว่าเธอจะส่งลูกชายเข้ามาศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เขาก็ชักอยากเห็นเจ้าชายเมืองเหนือคนทีว่ำนั้นขึ้นมาเสียแล้วสิ

แต่สิ่งที่กังวลมากกว่าเรื่องนั้นก็คือเจ้าบ่าวปริศนาที่ข่าวพูดถึงกังวลใจเหลือเกินว่ามันจะเป็นชื่อที่เกริกรู้จัก

ช่างมัน เอาไว้คิดต่อพรุ่งนี้

แต่ขอเพียงอย่างเดียว... ขอให้ไม่ใช่เขาคนนั้นก็แล้วกัน!

3

“เท่านี้ก็กรรมหนักหนา แล้วยงจะมาใช้ความเย็นชาฆ่าอัน²”

เป็นที่ทราบกันดีว่า เกริก ประจิมอารักขา พยายามสร้าง
อำนาจของตัวเองขึ้นมาใหม่หลังจากการล่มสลายของสภาแทรก

อามีน เสริมเหล็ก เข้าใจเรื่องนั้นอย่างถ่องแท้

เด็กหนุ่มหน้าคมผิวแทนรูปร่างกำยำล่ำสันสมชายชาติตรี หวน
รำลึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาอีกครั้ง ขณะที่กำลังหนุนแขนนอนเอกเขนกอ่าน
หนังสือเกี่ยวกับศิลปะตะวันตกอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

หลายปีก่อน ชาวฉาวเรื่องกบฏเจ้าพระยาประจิมอารักขาเป็น
ที่พูดถึงทั่วทุกหัวระแหง ชนิดที่เป็นกระแสสนั่นสะเทือนไปทั้งพระนคร
เพราะหากพูดกันตามความจริง ตระกูลประจิมอารักขานั้นค่อนข้างมี
บทบาทครอบคลุมเปรียบได้กับกลุ่มวันทะมินที่ลอยคลุมเหนือเขตนี้
ด้วยการจับธุรกิจทั้งขาวและเทาซึ่งล้วนเอื้อประโยชน์แก่คนใหญ่คนโต
แต่ในเวลาเดียวกันตระกูลนี้ก็ยังคงเป็นที่รักและชื่นชมของแวดวงชนชั้น
กลาง ที่มีกเสพข่าวเรื่องการบริจาคเงินก้อนโตแก่องค์กรการกุศลต่าง ๆ

² ท่อนหนึ่งจากเพลง “เท่านี้ก็กรรม” แต่งโดย ชาลี อินทวิจิตร ทำนองโดย
สมาน กาญจนะผลิน ขับร้องโดย สุเทพ วงศ์กำแหง

ในหน้าหนังสือพิมพ์เสมอ ด้วยฉากหน้าเช่นนี้ จึงไม่แปลกหากทุกคน จะเกิดความสนใจไปยังพวกเขาเมื่อเกิดข่าวการก่อกบฏร้ายแรงขึ้น

เจ้าพระยาประจิมอารักขาพร้อมลูกชาย และผู้สมรู้ร่วมคิดอีก กว่าสิบชีวิตถูกตัดสินประหารชีวิตในเวลาไม่นาน เกริก... ลูกชายเพียง คนเดียวของประจิมอารักขาคนลูกกลายเป็นเด็กไร้พ่อแม่ในชั่วข้ามคืน ทางการยึดทรัพย์สินสมบัติอันประกอบไปด้วยบ้าน ที่ดิน และเงินก้อน ใหญ่เข้ากองคลัง ทางด้านตระกูลของแม่ที่สืบเชื้อสายมาจากในวังในวัง ก็รังเกียจเดียดฉันท์พฤติกรรมเขยทรราช ชนิดที่ขอตัดหางปล่อยวัด ไม่คิดจะซายตาแสบหลานกำพร้าพ่อผู้นี้อีก แม่ที่เหลือเพียงคนเดียว ก็เอาแต่ตรอมใจ มีข่าวลือหนาหูว่าเธอกลายเป็นคนสติไม่สมประกอบ ขึ้นมาเสียดื้อ ๆ ก่อนจะเสียชีวิตลงในที่สุด

แต่นับว่ายังดีที่ก่อนสิ้นลมเธอมีสติมากพอที่จะเขียนพินัยกรรม ทิ้งไว้ ระบุว่าตระกูลเธอจะต้องให้การดูแลพร้อมทั้งส่งเสียค่าเล่าเรียน แก่เกริกลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเธออย่างเต็มกำลัง จนกว่าจะจบ การศึกษาและหางานทำได้เป็นหลักเป็นแหล่ง

ในเมื่อเป็นความต้องการที่สั่งเสียไว้ก่อนตาย จะขัดขึ้นไปก็เกรง ว่าผู้ตายจะไม่ไปสู่สุคติ เกริกจึงได้รับการดูแลตามคำขอ แต่เป็นการ เลี้ยงดูอย่างทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ ไม่รับมาอยู่ที่บ้าน (ที่ถูกเรียกว่า 'วัง') และ ถูกผลักไสไปอยู่กับญาติปลายแถวที่ปัดตานี เกริกเติบโตอยู่ที่นั่นจน อายุครบสิบห้าปีจึงถูกส่งกลับมาพระนคร แต่ทำได้แค่อาศัยอยู่ใน โรงเรียนกินนอน ไม่มีสิทธิ์เข้าไปเฉียดหรือข้องแวะกับคนในวังของ ทานตาให้เป็นที่รำคาญใจ

อย่างไรก็ตาม แม้จะถูกคนในครอบครัวฝ่ายแม่ตราหน้าว่าเป็น ลูกของทรราช แต่เกริกก็ยังมีห้องพักส่วนตัวในโรงเรียนแห่งนี้เช่นเดียวกับลูกหลานคนมีฐานะ เพียงเพราะทางนั้นกลัวว่าจะเป็นที่ครหา หาก ปล่อยยให้เกริกอยู่แบบตามมีตามเกิดไม่สมหน้าตาของตระกูล เพราะ มองกันตามความจริงแล้ว เกริกมีเลือดทางฝั่งนั้นไหลเวียนอยู่ในร่าง

เช่นกัน และที่สำคัญ เด็กคนนี้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหรือ
 ู้เห็นกับความผิดของพ่อและปู่ จะถีบหัวส่งเต็มร้อยก็จะดูใจจิตใจดำ
 เกินไปในสายตาประชาชนที่ชี้เห็นอกเห็นใจบางกลุ่ม

นั่นคือเหตุที่อาามีนได้พบกับรุ่นพี่สุดที่รัก เพียงเจอกันวันแรกใน
 โรงเรียนประจำกลับพูดคุยกันถูกคอโดยแทบไม่ต้องแนะนำตัว ทั้งสอง
 สร้างมิตรภาพให้เพิ่มพูนอยู่ไม่นานก็กลายเป็นคนสนิท เกरिकมักให้
 คำปรึกษาที่ดีและเป็นประโยชน์แก่ผู้น้องอยู่เสมอ ทางอาามีนเองก็
 คอยรับฟังเรื่องราวแสนขมขื่นในมุมที่เกริกได้พบเจอจนเกิดความรู้สึก
 เห็นอกเห็นใจกัน และสิ่งที่คนทั้งคู่พบเจอเหมือนกันคือไม่สามารถ
 เข้ากับสังคมจำลองในโรงเรียนกินนอนแห่งนี้ได้นั่นเอง

ในช่วงแรกเกริกต้องเจอกับปัญหาการถูกกลั่นแกล้งจากกลุ่ม
 รุ่นพี่ ที่ยังคงหลงงมายในเรื่องข่าวกบฏเมื่อหลายปีก่อน แม้จะเคยนึก
 รำคาญใจแต่เขาเลือกที่จะปล่อยวาง และหันมาสั่งสมความดีให้เป็นที่
 พุดถึงของเหล่าคณาจารย์แทน เกริกสร้างผลงานทางด้านผลการเรียน
 ดีเยี่ยม แสดงทักษะความสามารถในการแข่งบิลเลียดจนคว้าถ้วยรางวัล
 มาครองในการแข่งกีฬาสมัครโรงเรียนในเครือพระนคร นานวันเข้า
 หลายคนจึงเริ่มมองข้ามว่าเด็กคนนี้เป็นแค่ลูกกบฏน่ารังเกียจ กลาย
 เป็นคนหนุ่มไฟแรงหน้าตาดี เป็นหน้าเป็นตาเชิดชูเกียรติและศักดิ์ศรี
 ยกระดับชื่อเสียง และสร้างผลประโยชน์ให้โรงเรียนแห่งนี้มากกว่าอดีต
 ที่เคยเป็นมา

เกริกได้ครองทั้งตำแหน่งนักเรียนผู้เป็นที่รักและรุ่นพี่ที่น่าชื่นชม
 จนในที่สุดการปกครองเบ็ดเสร็จในระดับผู้นำของอาณาจักรจำลอง
 เล็ก ๆ อย่างโรงเรียนประจำแห่งนี้ก็ตกมาอยู่ในมือเด็กวัยรุ่นผู้เป็นลูก
 กบฏเพียงผู้เดียว เมื่อเกริกได้รับเลือกให้เป็นประธานนักเรียนด้วย
 คะแนนเลือกตั้งชนิดขาดลอย

มันสำเร็จแล้ว...

จากลูกทรรราช กลายมาเป็นคนหนุ่มผู้มีชื่อเป็นที่ถูกพุดถึงใน

แหวดวงสังคมโรงเรียน

ทางด้านอามีนเองก็เจอเรื่องวุ่นวายไม่แพ้กัน เพราะเมื่อแรกเข้าเขาต้องทนอยู่กับการถูกล้อเรื่องชาติพันธุ์เป็นแรมเดือน เคยมีครั้งหนึ่งที่ทนไม่ไหว จัดการเสยหน้าไอ้รุ่นพี่คนนั้นซึ่งเป็นทายาทของข้าราชการระดับผู้ใหญ่ เป็นเรื่องใหญ่โตจนคุณพ่อต้องลงมาจัดการด้วยตัวเอง นั่นนับเป็นวีรกรรมแรกของเขา... ไม่นานนักอามีนก็กลายเป็นที่พูดถึงของเหล่าเพื่อนร่วมชั้นที่นับถือในความใจเด็ด ยอมอ้าแขนรับเข้ากลุ่ม

ในที่สุดจอมสร้างเรื่องคนนี้ก็กลายเป็นที่รักของเด็กนักเรียนชั้นชั้นชายขอบไปโดยปริยาย เป็นผู้นำกลาย ๆ ของผู้หน่วยระบบยศลาบรรดาศักดิ์ที่เอาแต่จ้องกดขี่ เป็นตัวแทนความสะใจในอกของผู้ที่คิดแต่ไม่กล้าลงมือทำ

และแน่นอน... เป็นปัญหาใหญ่ของเหล่าครูบาอาจารย์ที่ต้องคอยรับมืออยู่เสมอ เรียกว่าชื่อเสียงของเขาช่างแตกต่างจากพี่เกริกที่เคารพโดยสิ้นเชิง เปรียบได้กับฟ้าและเหวลึกที่มีดมิด

แต่อามีนพอใจและยอมรับสถานะตัวเองได้ดี เขาไม่นึกอิจฉาเรื่องจุกจิกน่ารำคาญพวกนั้นให้ไม่สมชาย กลับนึกยินดีเสียอีกที่รุ่นพี่สุดที่รักได้ดิบได้ดี เพราะนั่นคือสิ่งที่ฝ่ายโน้นคอยบอกเขาว่าต้องการมาเสมอ... **พื้นที่ของตัวเอง**

“นี่! นาย... นายนะ!”

คนนอนอ่านหนังสือซึ่งใจจนแน่ชัดแล้วว่าเสียงนั้นกำลังเรียกตน เขาจึงละลายตาจากแถวตัวอักษร ยึดตัวขึ้นแล้วพลันมองไปเห็นหญิงวัยกลางคนกำลังเดินผ่านสนามเข้ามาอย่างทุลักทุเลพร้อมกับรองเท้ามีส้นที่สูงเกินความจำเป็น

เธอคือ **พุดซ้อน** อาจารย์ฝ่ายปกครองผู้เป็นที่ขาดของใครต่อใคร ด้วยภาพลักษณ์ที่ชวนให้นักเรียนชายหวาดผวา ผมดัดสั้นและสวมแว่นสายตาไร้กรอบซึ่งคอยไหลลงมาขีดปลายจมูกจุ่มคล้ายแม่มด

ความเคารพกฎเคร่งครัดเกินจะทน และมักจะลงโทษเด็กเกเรทุกคน ด้วยไม้เรียวอยู่เสมอ จึงไม่แปลกหากนักเรียนเห็นเธอเดินมาเมื่อไรก็จะกระเจิดกระเจิงไปคนละทางเหมือนผึ้งแตกรัง จะมีก็แต่อามินที่อาจหาญลุกขึ้นมาต่อกรกับเธอจนเป็นที่ปุดหัว

“ตายจริง!” พุดซ้อนผิดหวังเหลือเกินเมื่อเจอกับศิษย์คู่ปรับ เข้าใจ เธอตั้งใจจะมาเรียกนักเรียนสักคนที่เห็นหน้าเป็นคนแรกเท่านั้น แต่ไม่คิดเลยว่าจะบังเอิญเป็นนายคนนี้ ไม่แปลกหากสุดท้ายเธอจะเบะปาก สองเท้าที่สาวก้าวอย่างรวดเร็วหยุดชะงักแทบจะทันที

แต่ไม่ใช่แค่ฝ่ายอาจารย์ที่เกิดความไม่สบอารมณ์ ทางด้านเด็กเกเรเมื่อเห็นว่าตนโดนแสดงท่าทีใส่แบบนั้นก็ถอนหายใจ ออกจะนึกขำอยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็ยกมือไหว้ตามมารยาทที่สุภาพบุรุษพึงมี

“คุณครูพุดซ้อน”

“คนอื่นไปไหนเสียหมด” เสียงนั้นวางอำนาจ เหมือนกำลังขีดเส้นแบ่งขาดระหว่างความเป็นครูกับลูกศิษย์

“กระผมยังไม่เห็นใครบ้วนเปียนอยู่ในบริเวณนี้ตั้งแต่เช้า”

“ถ้าอย่างนั้นนายเห็นเกริกบ้างหรือไม่”

“วันนี้วันอาทิตย์ พี่ท่านคงยังไม่กลับจากโบสถ์ เดว่าน่าจะอ่านพระคัมภีร์อยู่ที่นั่นจนเย็นขอรับ”

ได้คำตอบแล้วเธอก็หลุดยิ้ม นึกภูมิใจภูมิใจกับนักเรียนคนโปรด ผู้ที่ไม่เคยทำให้ผิดหวัง แต่เมื่อรู้ตัวว่าถูกมองด้วยสายตาขบขันจากคนตรงหน้าก็กลับมาวางท่ากอดอกพร้อมถลึงตาใส่

“แล้วนายล่ะ ไม่คิดจะไปโบสถ์อย่างคนอื่นเขาบ้างหรือ”

อามินเม้มปาก พยายามสุดความสามารถไม่ให้หลุดหัวเราะไปมากกว่านี้ “ไม่ขอรับ เกรงว่ากระผมคงไปโบสถ์ไม่ได้ ครูน่าจะเข้าใจถึงเหตุผลดี”

พุดซ้อนสะดุ้งกับคำตอบ จริงสิ เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท นึก ๆ ดูแล้วอามินกับเธอก็มีส่วนเหมือนกันอยู่บ้าง ตรงที่ทั้งคู่ต่างอยู่ในเขต

รั้วโรงเรียนแห่งนี้ แต่ไม่สามารถเข้าร่วมพิธีศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ตามที่โรงเรียนส่งเสริม

ครูวัยกลางคนวกกลับมาเข้าประเด็น “ถ้าอย่างนั้นนายตามฉันมา ครูใหญ่ท่านมีเรื่องให้อ้วนให้ช่วย”

“จะไม่ตระเวนตามหานักเรียนคนอื่นหรือขอรับครู” เด็กหนุ่มยกย่อน

“เหลือเกิน! หัดทำตัวเป็นประโยชน์เสียบ้างเถอะ ตามฉันมา!”

เมื่อถูกสั่งเช่นนั้น เห็นทีคงต้องน้อมรับบัญชาแต่โดยดี อามินเก็บข้าวของและหิ้วมันไว้ข้างกาย ก่อนเดินตามครูฝ่ายปกครองโดยไม่ลืมหูลูกอมที่จะเว้นระยะห่างให้พอดี ส่วนหนึ่งเพราะความเหมาะสม และอีกส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะกลิ่นสเปรย์ฉีดผมแสนจุนก็กที่ช่วยอำมหางผมของผู้อาวุโสให้เป็นพุ่มเป็นทรงวิจิตรตระการตา

เมื่อเข้าห้องพักครูมา อามินก็พบกับคุณพ่อที่ยังสวมเครื่องแบบเต็มยศ เป็นเพราะท่านเพิ่งกลับมาจากทำพิธีกรรมทางศาสนาที่โบสถ์เป็นแน่ ครูใหญ่กำลังสนทนาอยู่กับบุคคลปริศนาตรงข้ามโต๊ะ ทั้งสองนั่งหันหลังให้ประตูที่เขาเพิ่งเดินเข้ามา

ทั้ง ๆ ที่คุณพ่อกำลังยิ้มแยมอยู่แท้ ๆ แต่เมื่อเห็นหน้าอามินเข้าก็ทำหน้าที่เหวอะประหลาดใจ พลันเบนสายตาไปมองครูฝ่ายปกครองเป็นเชิงตำหนิตันที

“ไม่มีคนที่ตีกว่านี้แล้วรีพุดซ่อน!”

“ดิฉันไม่เจอนักเรียนคนอื่นเลยคะคุณพ่อ”

เอาเข้าไป ทั้งคู่คงลืมน่าเขายังอยู่ตรงนี้เหมือนกันกระมัง หรือเขาควรจะหันหลังและย่องออกไปนอกประตู หากที่สงบอ่านหนังสือให้จบและหวังว่าจะไม่ถูกรบกวนอีก

คิดได้เพียงแค่นั้น สุดท้ายเสียงของคุณพ่อก็รั้งเขาไว้

“อามิน ฉันให้อ้วนเธอหน่อยสิ”

“ขอรับคุณพ่อ?”

ผู้อาวุโสที่สุดในห้องมุขุยัม่ออนโยน ก่อนผายมือข้างหนึ่งมาทาง อามีน ซึ่งยังคงทำหน้าที่สงสัยและกำลังสับสนว่าตนเองมาทำอะไรที่นี่กันแน่

“นี่อามีน หนึ่งในนักเรียนของเราขอรับเจ้าน้อย”

**จึงหว่าที่หนึ่งในแขกผินหน้ามานั้น เครื่องหน้าพร้อมเพรา
ออนโยนก็รับสายตาเขาโดยไม่ทันตั้งตัว**

อามีนนิ่งไปทันที

เขาเคยเอ่ยปากชมพีเกริกอยู่เสมอเรื่องความหล่อเหลาเกินมนุษย์มนา แต่คนตรงหน้าต่างออกไป แม้ไม่ได้ดูเนียบเป็นระบบระเบียบดุจตั้งใจปั้นแบบกรีก แต่กลับเป็นการผสมผสานในปริมาณที่เหมาะสมเจาะ อีกทั้งยังหยอดความใสซื่อตามลงไป เกิดเป็นความสดใสรื่นใจ สามารถเรียกสายตาผู้อื่นให้จับจ้องก่อนที่ฝ่ายเจ้าตัวจะทันสังเกต

และยังอยู่ในเครื่องแต่งตัวตามชนบถลันนาเช่นนี้... เหมือนกับว่าคนตรงหน้าเป็นตัวละครจากนวนิยายประโลมใจสตรีอย่างใดอย่างนั้นไม่ผิดเพี้ยน

แต่ดูคล้ายกับว่ายังเป็นเด็กน้อยโตไม่เต็มวัยอยู่เลย

รู้ตัวอีกที อามีนก็เป็นฝ่ายมุขุยัม่อออกมาเองเสียแล้ว

“อามีน! อามีนเอ๊ย!”

“ขอรับคุณพ่อ!” มัวแต่เพลินใจจนลืมไปว่าถูกเรียกมาคุย

“มัวแต่เหม่ออะไรอยู่...”

อามีนเดาว่าที่ครูใหญ่ใจดีกับเขาผิดปกติเป็นเพราะไฉนหน้าแขก

“นี่ อามีน เลิรม์เหล็ก ขอรับเจ้าน้อย มันจะพาเจ้าน้อยไปส่งที่
เตียงประจำของท่าน”

เจ้าน้อย?

แล้วอามีนก็นึกขึ้นมาได้ หรือนี่จะเป็น ‘น่านปิง อินตา’ ลูกแม่หม้ายที่จะแต่งงานใหม่และย้ายลงมาอยู่พระนครอย่างที่ได้ยินมา

เอละวา เจ้าไหว้เขาแล้วสิ

“นี่ เจ้าน้อยน่านปัง อินตา ท่านให้เกียรติมาศึกษาหาความรู้ที่โรงเรียนของเรา ท่านจะเข้ามาเป็นรุ่นน้องของนายอีกหนึ่งคนล่ะ” ด้านพุดซ้อนก็มีท่าที่ใจดีเกินความจริงไม่ต่างจากครูใหญ่

อามินเห็นแล้วอยากหัวเราะขึ้นมาอีกรอบ นอกจากการศึกษาชั้นเยี่ยมแล้ว โรงเรียนแห่งนี้ยังมีบุคลากรสร้างภาพเป็นที่หนึ่ง

เห็นเรียกเจ้าน้อยกันเต็มยศเช่นนี้ เห็นทีครูๆ คงไม่ได้มองเด็กคนนั้นเป็นแค่ศิษย์แน่นอน

คนยืนอยู่ยกมือพนมรับการเคารพ และคงไม่เป็นการดีหากเขาจะمينผู้ปกครองของเด็กซึ่งนั่งอยู่ถัดกัน “...คุณพ่อ”

“ตายจริง!” ครูฝ่ายปกครองแหงเสียงดังอย่างตกอกตกใจ เธอเบิกตาโพล่ง ส่งเสียงตำหนิมาจากอีกมุม “นั่นไม่ใช่...”

ไม่ทันได้กล่าวจบประโยค คนถูกพาดพิงก็พลันลุกขึ้นยืน เห็นว่าแต่งชุดอย่างภาคเหนือเช่นเดียวกัน แต่เป็นอย่างต่ำศักดิ์กว่า ดูไม่เต็มยศเท่าผู้มีเชื้อเป็นเจ้าชายเช่นน่านปัง

นี่มันละเมิงละครอะไรกันวะ

“ฉันไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นญาติของเจ้าน้อยท่านหรอก”

เห็นสภาพนี่คงเป็นที่เลียง หูหน้อยก็อาจจะเป็นคนชั่วรอกก็ยอมได้

ไม่มีคำอธิบายที่ช่วยให้กระจ่างมากกว่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้เรียกให้อามินสนใจใคร่รู้สักเท่าไร ไบหน้าคมเข้มพยักรับทราบ แต่ต่ายังจับจ้องอยู่ที่เด็กชายย่างเข้าสู่วัยรุ่นผู้มียศความเป็นถึงเจ้าชายแดนไกล

น่านปังรู้สึกได้ว่าถูกจ้องเกินความจำเป็น ขวนให้เขาอึดอัด แต่ไม่รู้จะทำอะไรดีจึงกระแอมกระไอและเบือนหน้าหนีไปอีกทาง

“ถ้าอย่างนั้น กระผมมาส่งเจ้าน้อยเพียงเท่านี้นะขอรับคุณพ่อ อย่างไรก็ตามฝากดูแลเด็กมันเสียด้วย อย่าถือยศว่าเป็นถึงเจ้าฟ้าอะไรให้มาก

นัก หากจำเป็นต้องลงโทษก็ขอให้ท่านจัดการได้เลย อย่าลังเล”

“เราจะทำให้เต็มที่สมกับที่คุณอภิรดีและท่านพ่อเลี้ยงให้ความไว้วางใจ”

พ่อเลี้ยง? หรือชายผู้นี้จะเป็นว่าที่สามีใหม่อะไรนั้น แต่แล้วทำไมถึงใส่ชุดเหนือตามธรรมเนียมภรรยาเรือนัก ยังไม่ทันได้ตบแต่งให้เป็นเรื่องเป็นราวตามครรลอง

คิดไปก็ปวดหัว อามินจึงสรุปกับตัวเองว่าจะไม่สนใจเรื่องนี้อีก ตอนนี้ใจเขาจดจ่ออยู่ที่การกลับไปอ่านหนังสือให้มันจบเล่ม เพราะชักเบื่อหน่ายเต็มทน

“รบกวนเชิญทางนี้ค่ะพ่อเลี้ยง” พุดซ้อนยินดีทำหน้าที่ส่งแขกโดยไม่ต้องให้ผู้ใดมาชี้หน้า ดวงตาเธอเปล่งประกาย เงยหน้ามองชายวัยกลางคนที่สูงกว่าเธออย่างเหนียมอายไม่เป็นตัวเอง “ไม่ทราบว่ารัดท่านจอดอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“รบกวนนำผมไปที่โบสถ์ก่อนเถอะครับ ผมนัดเจอหม่อมราชวงศ์ดิเรกไกรวัลที่นั่น ท่านไม่ได้เข้ามาพูดคุยด้วยเพราะเห็นว่าจะไปเดินสำรวจเพื่อรำลึกความหลังเมื่อครั้งยังเรียน ณ ที่แห่งนี้สักหน่อย”

“ดิเรกนี่นะ! แทนที่จะมาหาให้ครูหายคิดถึงเสียบ้าง”

“ถ้าเช่นนั้น คุณพุดซ้อนไปเจอท่านพร้อมกับผมเลยจะเป็นไรไป” การพูดการจาของชายผู้นี้ช่างมีเสน่ห์ไม่เบา “ลาก่อนนะขอรับคุณพ่อ”

พอหนุ่มใหญ่ผายมือเชิญ พุดซ้อนก็เหมือนจะเขินขึ้นมาเสียดื้อ ๆ เธอทัดผมด้วยมือเหี่ยวของสาววัยทีนทึกรั้วสามี ขาสีบ ๆ ก้าวนำออกไปอย่างอ้อยอิ่ง คอยดูที่ท่าว่าเมื่อไรอีกฝ่ายจะเดินตาม

อามินขำภาพนั้น แต่เป็นอันต้องสะดุดไปเมื่อกวาดสายตากลับมาเจอเจ้าชายน้อย ที่กำลังถลึงตาใส่อย่างคนไม่ชอบใจเพราะเห็นผู้เยาว์อย่างเขาทำท่าที่ก้าวร้าวใส่ผู้อาวุโสกว่า มีหน้าซำกกลับกลายเป็นว่าเขาเกิดรู้สึกผิดเสียได้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ควรมาคิดเชื่อฟังเจ้าชายวัยเพิ่งพ้นผ่านความไร้เดียงสาเช่นนี้เลย

ยศเจ้านี่มันศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ สินะ อยู่ใกล้ที่ไรก็ต้องจำยอม
อยู่ใต้อาณัติไปโดยปริยาย

แต่อย่างที่ว่าเกริกเคยพรวดบอกกับเขา ที่โรงเรียนกินนอนแห่งนี้
เราทุกคนเท่าเทียมกัน หากมีใครคนหนึ่งโดดเด่นเป็นแท่งสูงกว่า
ชาวบ้านก็จะถูกทุบราบเป็นหน้ากลองโดยไม่ทันตั้งตัว

อาหมิ่นเหลือบมองน่านปิงอีกครั้ง มีอะไรบางอย่างส่งสัญญาณ
บอกเขาว่าควรจับตามองเด็กคนนี้เสียให้ดี

การปรากฏตัวของดาวดวงใหม่? เห็นที่โรงเรียนนี้จะมีเรื่องสนุก
เพิ่มขึ้นอีกเรื่องเสียแล้ว

**พระคัมภีร์ฉบับสังคายนาเล่มล่าสุดถูกเปิดอ่านโดยนักเรียน
ชั้นเยี่ยมของโรงเรียนกินนอนแห่งนี้**

นิ้วยาวเรียวพลิกกระดาษเพื่อขึ้นหน้าใหม่ อ่านบรรทัดแรกอย่าง
ตั้งใจผ่านแว่นสายตา ท่ามกลางความสงบไร้เสียงจ้อแจงของผู้คนใน
โบสถ์ประจำโรงเรียนยามเสร็จสิ้นพิธี

เกริกใช้เวลาที่นี้เสมอเมื่อต้องการอยู่กับตัวเอง สำหรับเขา ใน
อดีตแล้ว วันจันทร์ถึงวันศุกร์เปรียบได้กับการออกรบแสนยาวนาน
วันหยุดสุดสัปดาห์จึงเป็นเหมือนการพักผ่อนหลังจากเหนื่อยสายตัว
แทบขาดมาหลายวัน เพราะนอกจากต้องบากบั่นตั้งใจเรียน เกริกยัง
ต้องคอยสู้กับการรักษาหน้าตาเพื่อสร้างมาตรฐานให้แก่ชื่อเสียงของ
ตัวเอง และยิ่งวันพรุ่งนี้จะเป็นวันเปิดภาคเรียน เขายังต้องการความ
สงบยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ เพราะดูท่าแล้วเทอมใหม่คงจะสร้างความวุ่นวาย
ให้แก่ประธานนักเรียนอย่างเขาน่าดู และยิ่งเป็นปีการศึกษาสุดท้าย
ก่อนเรียนจบเช่นนี้ เกริกคงต้องทำงานหนักยิ่งกว่าเดิม

เสียงฝีเท้าดังขึ้นต่อนั้น ใครบางคนกำลังเดินเข้ามาในโบสถ์
แห่งนี้ ผ่านช่องทางแคบ ๆ ที่ตีพรมสีแดงสดทอดยาวสู่ทางเขนเหนือ
โตะหมู่บูชาด้านหน้า

“ที่นี่ไม่เคยเปลี่ยนไปสักนิด เคยไม่ชอบมาที่นี้อย่างไร ปัจจุบันก็ยังคงเป็นเช่นนั้น ไม่ต่างจากเดิม”

รอยยิ้มของเกริกผุดขึ้นก่อนที่เขาจะได้เห็นหน้าผู้มาใหม่เสียอีก เมื่อวางหนังสือแล้วหันไป เขาประสยตากับชายรูปร่างในเครื่องแบบราชการทหาร... รอยยิ้มสติสนั้นกว้างขึ้นกว่าเดิมเมื่อแน่ใจแล้วว่าชายผู้นั้นคือคนที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี

“อย่าให้คุณพ่อได้ยินประโยคที่ออกจากปากคุณน้าเมื่อครูนั่นเชียวะ”

“กังวลอะไร เห็นมีแต่เราแค่สองคน”

นักเรียนหนุ่มเดินไปหาคนผู้นั้นอย่างเชื่องช้า พยายามข่มความรู้สึกถึงโสดแสนดีอกดีใจที่ได้เจอกัน “กระผมนึกว่าคุณน้าจะไม่มาหา กันเสียแล้ว”

“ได้อย่างไรกัน ใครล่ะที่เคยบอกว่าน้าคือญาติฝ่ายแม่ที่ใจดีที่สุด”

เกริกหัวเราะเมื่อได้ยินแบบนี้ “เห็นทีจะเป็นกระผมเองนะสิขอรับ”

พูดจบก็พลันยกมือขึ้นมาประนม แต่เป็นฝ่ายคนน้าเสียเองที่พุ่งเข้าไปกอดคนตัวเล็กกว่า ยุติการแสดงความเคารพกันไปโดยปริยาย

เกริกจมอยู่ในอ้อมกอดนั้น ภาวนาให้มันเนิ่นนานเพื่อจะได้ละเลียดความอ่อนโยนที่แผ่ออกมาจากร่างกายคนตรงหน้า

ชายผู้สง่างามผู้นี้คือ **ม.ร.ว. ดิเรกไกรวัล เกษมดิศกุล** ดำรงตำแหน่งทหารยศใหญ่รับราชการในรั้วในวัง และมีศักดิ์เป็นน้าแท้ๆ เนื่องจากเป็นน้องชายของแม่ผู้ให้กำเนิด นายเกริก ประจิมอารักขา

ทุกครั้งที่เกริกนึกถึงความขมขื่นมากมายที่เข้ามาเล่นตลกในชีวิต จะมีใบหน้าดิเรกเป็นข้อยกเว้นเสมอ นายทหารหนุ่มผู้อ่อนโยน ขี้เล่นแสนอบอุ่น ที่ก่อนเกิดข่าวกบฏเคยการุณย์กันเช่นไร หลังจากนั้นก็ยังคงเป็นเหมือนเดิมไม่ต่างกัน

คุณน้ำใจดีกับกรีกเสมอ แม้ยามโดนเนรเทศไปอยู่ปัตตานียัง
ใจดีส่งจดหมายพุดคุยทุกสัปดาห์ การรอคอยจดหมายฉบับเล็ก ๆ ซึ่ง
จำหน่ายของด้วยที่อยู่บ้านท่านตาแสนน่ารังเกียจ กลายเป็นความสุข
แสนมหัศจรรย์ของเด็กคนหนึ่ง กรีกเทิดทูนและเคารพดิเรกไม่ต่างจาก
พ่อและแม่แท้ ๆ หากอีกฝ่ายไม่นับเขาเป็นคนในครอบครัว แต่กรีกจะ
เก็บเขาไว้เป็นญาติผู้ใหญ่ที่รักสุดหัวใจโดยไม่คิดขออนุญาต เป็นเทวดา
ยามยากที่นึกถึงเมื่อไร โบหน้าใจดีนั้นจะช่วยคุ้มครองให้พ้นภัย จิตใจ
สงบสุข

เขารักคุณน้ำเหลือเกิน จนหลายครั้งเกิดการตั้งคำถามว่า... หาก
‘ไม่มีชายผู้นี้’ กรีก ประจิมอารักขา จะทนมีชีวิตอยู่มาถึงอายุสิบเจ็ด
ย่างสิบแปดปีแบบนี้ได้อย่างไร ดิเรกคือที่พึ่งทางใจเพียงหนึ่งเดียว
เดือนสติให้รู้ว่ายังมีใครอยู่ข้างหลังเมื่อยามไร้สิ้นแล้วซึ่งเทือกเถา
เหล่ากอ

คนสูงกว่าเซยคางหลานให้เงยหน้าขึ้นมามองกัน “สงสัยที่
ปัตตานีจะไม่มีของอร่อย หลานฉันอยู่ที่ปีไม่เคยอ้วนพีขึ้นเลย”

“ใครจะเหมือนคุณน้ำล่ะขอรับ ดุชิ ตัวโตเอา ๆ เห็นทีครึ่งหน้า
คงต้องได้เรียกน้ำหมักกันเสียเป็นแน่”

“นี่หลานกลัวว่าน้ำเขียววี” ผู้เป็นน้ากอดรัดคนตรงหน้าอีกครั้ง
ด้วยความมั่นใจ รู้สึกได้ว่าหลานของเขาตัวสูงชันกว่าเดิมเป็นเท่าตัว
“เป็นเด็กดีเหลือเกิน มารออย่างจุดนัดพบก่อนเวลานัดหมายที่นัดแนะ
กันไว้ในจดหมายเสียอีก”

“อันที่จริงตัวกระผมมาที่นี่ทุกวันอาทิตย์อยู่แล้วขอรับ ก็เลย
ถือโอกาสนั่งเล่นอยู่เสียเลย จนได้เจอหน้าคุณน้ำแสนคิดถึงคนนี้
นั่นแหละ”

“ว่าไปโน่น” รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปาก ดิเรกเอามือไพล่หลังเดิน
หนีหลานมาอีกฝั่งเพื่อสำรวจผนังโบสถ์ถึงดงามเก่าแก่ ซึ่งไม่เคย
เปลี่ยนแปลงไปนับตั้งแต่เขายังเป็นนักเรียน “ที่จริงแล้ว นอกจากมา

เยี่ยม น้ำจะมาแจ้งข่าวหลานไปในที่เดียว”

“ขอรับ? ข่าวอะไรกัน”

“เชื่อว่าหลานจะต้องดีใจกับน้ำเป็นแน่” พูดจบก็เอี้ยวคอมาไซ้ รอยยิ้มครู่หนึ่ง ก่อนเหม่อมองไปยังด้านบน **“น้ำจะแต่งงาน”**

คำพูดนั้นเหมือนมาพร้อมกับหินก้อนใหญ่ ที่หล่นดับใส่หัวกรีก อย่างหลบเลี่ยงไม่ได้ **“แต่งงาน?”**

“ใช่ แต่งงาน”

“แต่...” คำถามมากมายผุดขึ้นพร้อมกับสีหน้าที่วิตกกังวล แต่ มันผสมปนเปกันจนไม่สามารถถลั่นกรองออกมาเป็นคำพูดให้เปล่งเสียงออกไปได้

“หลานประหลาดใจละสิ” ดิเรกยังคงยิ้ม หลงนึกว่าอีกคนจะยินดี กรีกเปลี่ยนสีหน้าทันที แสร้งยิ้มอย่างทรมานก่อนจะเดินเข้าไป **“กระผมไม่เคยรู้มาก่อนเลย”**

“รู้ก็แปลก เพราะน้ำไม่เคยเขียนเรื่องนี้ลงจดหมาย”

“อ้อ... เป็นอย่างนั้นสินะ หลงเชื่อว่าเราสองคนจะคุยกันได้ *ทุกเรื่องเสียอีก*

“ที่จริงน้ำวางแผนจะพูดถึงเรื่องนี้อยู่บ่อยครั้ง แต่คิดว่าไหน ๆ ก็จะได้เจอกันเป็น ๆ ในวันเปิดเทอมแบบนี้ แจ้งข่าวกันต่อหน้าไปเสีย ที่เดียวคงเหมาะสมกว่า”

“ถามได้หรือไม่ขอรับว่าเธอคือใคร”

“ไม่แน่ใจว่าหลานจะรู้จักหล่อน” ผู้เป็นน้ำเดินเข้ามาวางมือไว้ บนกลุ่มผมนุ่มมือ **“หล่อนชื่อ อภิรดี อินตา”**

ครั้งแรกเป็นหินก้อนใหญ่ ครั้งนี้คงเป็นสายฟ้าฟาดเป็นแน่ที่ กำลังจู่โจมเต็ม ๆ กลางศิรชะ

บุรุษปริศนาที่กล่าวไว้ในหน้าหนังสือพิมพ์คือน้ำของเขาเอง อย่างนั้นหรือ... เป็นอย่างที่กังวลจริง ๆ หรือ

โลกนี้มันซักจะไม่ยุติธรรมกันเกินไปแล้ว!

“เหมือนหลานไม่พอใจ...”

“เปล่าหรือขอรับ กระผมตกใจเสียมากกว่า” เมื่อทำได้แค่นี้ ยิ้ม ก็คงต้องปล่อยให้มันเป็นไป “เธอเป็นหม้าย?”

ดิเรกออกจะติดใจกับคำพูดนั้นอยู่บ้าง “แล้วอย่างไรกัน”

“กระผมสงสัยถึงความเหมาะสม ศักดิ์ศรีของตัวเองคุณน้ำ รวมทั้งท่านตา...”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ท่านพ่อสนับสนุนฉันเต็มที่... ความจริงก็เป็นทุกคนเห็นชอบกันหมด มีเพียงเธอที่ทำเหมือนโกรธอยู่ตรงหน้าฉันเท่านั้น”

คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปคล้ายกับอาวุธร้ายแรงที่โจมตีเข้ากลางใจของเกริกอย่างจัง นัยน์ตาโคกสับสนและร้อนด้วยความชื้น เด็กหนุ่มอยากร้องไห้ เพียงแต่ยังไม่กล้าให้น้ำตาเอ่อไหลออกมาให้เป็นที่ดูแคลน

เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน คุณน้ำรักคนอื่นได้อย่างไร คุณน้ำไม่เอ็นดูหลานที่ถูกทอดทิ้งคนนี้แล้วหรือ

...หรือที่จริงตัวเขาไม่เคยสำคัญกับคุณน้ำแม่สักครั้ง

แต่ในใจอันแตกสลายดวงนี้มีแต่คุณน้ำ... ม.ร.ว. ดิเรกไกรวัล เกษมดิศกุล เป็นผู้ครอบครองเพียงคนเดียว

“กราบขออภัย กระผมมันแสบที่พูดอะไรออกไปอย่างไม่เหมาะสมไม่ควร”

“อย่าห่วงน้ำเลยเกริก น้ำมีความสุขดี แล้วเธอจะขอบอภริตี หล่อนเป็นหญิงที่น่าชื่นชมยิ่งกว่าใคร”

เอาอะไรมาตัดสินใจแทนกัน!

“และหากพูดกันในเรื่องศักดิ์ศรีตามที่หลานอ้าง... แม้เป็นหม้าย แต่น้ำว่ามลทินของอภริตียังมีน้อยกว่าลูกกบฏอย่างหลานนั้ก จริงไหม”

“...”

ร้ายแรง... มันช่างร้ายแรง ทำให้ถึงได้ใจดำเหลือเกิน

แค่แสดงความสงสัยต่อผู้หญิงคนนั้นเพียงครั้งเดียว ยังทำเอาคนที่เคยอ่อนโยนอารมณ์คุกรุ่นถึงเพียงนี้ อนาคตคงไม่ต้องคาดเดา ไม่มีทางที่ใครจะกล้าจาบจ้วงผู้หญิงของคุณชายดิเรกเป็นแน่ แม้การอ้างถึงด้วยวาจาก็คงเป็นความผิดร้ายแรง

“ถ้าอย่างนั้น...” เกริกแอบปาดน้ำตาที่ไหลลงมาอาบแก้ม ในจังหวะที่อีกฝ่ายหันหน้าหนี เพราะยังคงหมองขุนที่ผู้เป็นหลานทำพฤติกรรมไม่เหมาะสมไม่ควร “กระผมก็ขออวยพรกับคุณน้ำด้วยใจจริง ขอให้เป็นที่รักที่สุขสมตามปรารถนา นำพากันไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง”

“น้ำไม่ได้คิดจะมาหาเพื่อรับฟังคำเสียดสีนะเกริก หวังใจไว้อย่างเดียวว่าหลานจะยินดีต่อกันเพียงเท่านั้นบ้าง”

“กระผมไม่สามารถเสแสร้งแสดงความรู้สึกได้หรอก”

“แล้วมันเป็นเรื่องอะไรหลานถึงแสดงพฤติกรรมไม่น่ารักเช่นนี้!”

เกริกถอยหนีอย่างหวาดผวา ไม่นึกว่าผู้เป็นน้ำจะสาวเท้าเข้ามาอย่างเด็ดดาลด้วยท่าที่ชวนหวาดกลัว

ไม่มีทางที่เกริกจะหาคำตอบมารองรับคำถามนั้นโดยไม่กระทบกระทั่งถึงศีลธรรมจรรยาได้เลย

เขารักดิเรก นึกสงสัยกับตัวเองอยู่หลายครั้ง... ว่ารัก... มากกว่าในฐานะคุณน้ำผู้มีพระคุณหรือไม่

“กระผมผิดเอง ไม่มีเหตุอะไรขอรับ”

“หลานสำคัญกับน้ำมากนะ หากไม่พอใจก็แค่เคารพการตัดสินใจของน้ำเสียบ้าง อย่างน้อยก็ไม่ใช้กระทำให้เสียหน้าที่เช่นนี้”

เกริกไม่สามารถมองหน้าดิเรกได้จริง ๆ สบตากันเมื่อไรคงเศร้า และฟุ้งฟายกว่านี้ ซึ่งนั่นไม่เหมาะสมเอาเสียเลย

“คงต้องเป็นงานแต่งที่เอิกเกริกสนุกสนานเป็นแน่ เสียดยาที่กระผมคงไปร่วมงานให้เห็นกับตาด้วยไม่ได้”

“น้ำจะขออนุญาตท่านพ่อถึงเรื่องนี้เอง อย่างไรก็ตามน้ำก็อยากให้

เกริกมาร่วมเป็นสักขีพยานไม่ต่างจากใคร”

“ขอบพระคุณเหลือเกินขอรับ แต่คุณน้ำไม่จำเป็นต้องพยายามเลย”

“เกริก...”

“กระผมคงต้องขอตัวลาเสียที ชินซึกว่านี่จะเตรียมแผนงานปฐมนิเทศไม่เสร็จเอาได้”

เกริกกลับไปรวบสัมภาระขึ้นมาอุ้ม ทำท่าจะเดินก้มหน้าก้มตาผ่านผู้ใหญ่ใจร้าย แต่สุดท้ายมือเขากลับถูกรั้งไว้ด้วยมือหนาใหญ่ และใช้นิ้วหัวแม่มือลูบไล่คล้ายกับต้องการปลอบโยน

“รับไว้เสีย”

ของสีแดงถูกยื่นมา เกริกรู้ว่ามันเป็นค่าอุปถัมภ์พิเศษที่ดิเรกเตรียมไว้ให้ทุกครั้งเมื่อเจอหน้ากันเพราะปากคุณน้ำรู้ดีว่าเงินส่งเสียจากบ้านเกษมดีศกุลไม่ได้เยอะเท่าที่ควรจะเป็น

แต่ก่อนเคยมองว่ามันเป็นของขวัญได้อย่างไรนะ *ไม่น่าลำบากเลย* “คุณน้ำเก็บไว้เถอะขอรับ เงินที่ส่งไปรษณีย์มาครั้งก่อนยังพอเหลืออยู่บ้าง และกระผมเชื่อว่าช่วงหลังมานี้คุณน้ำอาจจะเป็นฝ่ายต้องการเงินมากกว่า เพื่อใช้เป็นทุนสำหรับงานแต่งและอีกหลายเรื่องยับย่อยที่กระผมไม่มีวันเข้าใจ”

“เกริก...”

“เจอกันเมื่อถึงวันมงคลขอรับคุณน้ำ ขอให้เดินทางกลับวังโดยปลอดภัย”

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น จะรังอะไรกันก็คงยุ่งเหยิงเสียเวลาเปล่า ดิเรกจึงปล่อยมือเพื่อให้หลานเป็นอิสระ เขามองตามเกริกที่เดินออกไปนอกโบสถ์ด้วยความละอายใจ พลันนึกขึ้นมาได้ว่าบางทีตัวเขาเองอาจจะแสดงพฤติกรรมไม่สมควรเกินขอบเขตออกไป ไม่ใช่แค่ฝ่ายหลานแต่เพียงผู้เดียว

4

“แม่แต่คนที่เข็งแกร่งที่สุด ก็มีน้ำตาได้เหมือนกัน”

“จะมาอยู่ที่นี้นานเท่าไรหรือคะคุณพ่อเลี้ยง”

“น่าจะสักสองสามเดือนน่าจะครับ อยู่ระหว่างตรวจตรากิจการ
ห้างเฟอร์นิเจอร์ให้แล้วเสร็จ ก็จะกลับไปประจำที่ปางไม้ทันที”

“ธุรกิจเติบโตขึ้นมากโข ถือว่ายิ่งใหญ่สมฐานะพ่อเลี้ยงเสียจริง
นะคะ”

“ไม่หอรอครับคุณพุดซ้อน คุณเอาเถิด ผมยังแต่งตัวเซยสะบัด
สภาพอย่างกับพวกบ้านป่าเมืองเถื่อนไม่มีผิด”

“เห็นพ่อเลี้ยงแจ่ว่าเมื่อเช้านี้มีพิธีรับขวัญที่บ้านเกษมดีศกุล
นี่คะ จะแต่งตัวตามประเพณีคงไม่แปลก ไม่มีใครกล้าตีเตียนท่านหอรอก
คะ”

“ที่ผมไม่เปลี่ยนแปลง ก็เพราะเกรงว่าคุณพุดซ้อนจะรอนานเอา
นะสิครับ”

ครูฝ่ายปกครองหน้าแดง เธอนึกเงินอายุกับท่าทีกันเองของ
คนใหญ่คนโตแห่งภาคเหนือ พุดซ้อนเกี่ยวผมทัดหูเป็นรอบที่ร้อย หด
ไหล่ย่อตัวจนคล้ายกับว่าร่างกายเหลืออยู่เพียงคืบเดียว

จะว่าไป ‘พ่อเลี้ยงเมืองราม’ ก็มีลักษณะตรงตามชายในอุดมคติ

ของเธอเสียเหลือเกิน

เริ่มจากรูปร่างสูงโปร่ง แม้สวมชุดมิดชิดก็เดาออกว่ามีมัดกล้ามเนื้อกำยำ ผิวขาวตามถิ่นฐานกำเนิด แต่ดูเป็นผู้ชายลุยกห่างไกลความสำอองตามประสาคนทำงานกลางแจ้งเพราะพ่อเลี้ยงท่านทำธุรกิจปางไม้ไบหน้าละมุน แม้ตาจิกดูจะเหยี่ยวทว่าเห็นได้ถึงความอ่อนโยน สันจมูกโด่ง ปากรูปสวยพอเหมาะ แม้รูปลักษณะจะเห็นว่าออกไปทางเจ้าเล่ห์ แต่นั่นช่างขัดแย้งกับความสุภาพอันเป็นนิสัยที่แท้จริงเหลือเกิน ซึ่งนั่นนับเป็นเสน่ห์ที่น่าชื่นชม เมืองรามคูเป็นชายผู้ทะมัดทะแมงคล่องแคล่วไม่ต่างจากบรรดานักเรียนของฟุดซ็อนทั้ง ๆ ที่อายุอานามก็ตะเข้าวัยสามสิบตอนกลางไปแล้ว และเมื่อเห็นโฉมตัวจริงก็ไม่แปลกที่ได้ยินมาว่าพ่อเลี้ยงเป็นที่ฟุดถึงของสาวน้อยสาวใหญ่ในแคว้นแดนเหนือชนิดปากต่อปาก

เห็นว่าปัจจุบันยังคงโสดอยู่... ฟุดซ็อนคนนี้คงมีหวังกระมัง!

ชื่อของเมืองรามเริ่มมีบทบาทในพระนครในช่วงหลังมานี้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเงินของเขา พ่อเลี้ยงได้ชื่อว่าเป็นเศรษฐี เพราะครอบครองธุรกิจน้อยใหญ่มากมาย แต่ที่เห็นจะถูกกล่าวถึงมากที่สุดคงเป็นการได้รับสัมปทานป่าไม้ ส่งออกไม้และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้แก่ผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งในพระนครและประเทศใกล้เคียง ลูกค้ำล้วนเอ่ยชื่นชมถึงความประณีตในงานฝีมือ อันเป็นที่รู้กันว่าสินค้าที่ผลิตจากปางไม้ของพ่อเลี้ยงเมืองรามไว้ใจได้ในเรื่องคุณภาพแน่นอน

แม้จะดูเป็นเรื่องราวชีวิตของบุคคลที่ประสบความสำเร็จ แต่แท้จริงแล้วเมืองรามก็มีเรื่องน่าเศร้าที่คอยกัดกินหัวใจอยู่เสมอ...

เหตุโศกนาฏกรรมครั้งนั้นเกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน ลูกชายวัยสิบสี่ปี รวมถึงภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์แปดเดือน... เสียชีวิตจากเหตุเรืออัปปางน่าสลดที่ปากน้ำโพ

ทั้งคู่กำลังเดินทางกลับปางไม้ของเมืองราม หลังเสร็จธุระจากการเยี่ยมญาติซึ่งเป็นมารดาของภรรยาและยายของลูกชายตน

วันนั้นเมืองรามใจสลาย เหมือนโลกทั้งใบถล่มลงตรงหน้า เหลือเพียงเขาคคนเดียวที่ยังยืนอยู่และน้อมรับความเจ็บปวดที่เถาเถาเข้ามา ไม่หยุดยั้ง

มันช่างหดหู่... โดดเดี่ยว... และเศร้าหมองไปพร้อมกัน นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทุกครั้งเมื่อเมืองรามเข้าพระนคร เขาจะกระวนกระวายใจ พลันนึกไปถึงความโศกาอาดูรที่อยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขมัน ถ้าวันนั้นเขาเพียงแค่พูดว่า 'ไม่ให้ไป' ผู้เป็นดวงใจทั้งสามคนคงไม่ด่วนจากไปเร็วขนาดนี้

หรือไม่ก็ถ้าวันนั้นเป็นเขาที่ร่วมเดินทางไปด้วย ดีเสียอีก จะได้จากโลกนี้ไปพร้อมกัน

แต่ความจริงก็คือความจริง เมืองรามไม่สามารถเปลี่ยนอดีตได้ ทำได้เพียงแค่ใช้ชีวิตด้วยหัวใจที่แตกกระแหงไปตลอดกาล

เหมือนขณะนี้... ที่ภาพวันวานย้อนกลับมาอีกครั้ง เมืองรามกำมือแน่น แม้มริมฝีปาก ช่มกั้นความเจ็บแสบของแผลเป็นจากอดีต และผุดยิ้มให้แก่ครุสาวที่เดินมาเคียงข้างกัน

“แต่ถึงอย่างไร ผมก็ขออภัยแทนอภริตีเธอด้วย เธอมีเรื่องต้องไปสะสางตามประสาวาที่เจ้าสาว และเธอหวังว่าครุทุกท่านจะเข้าใจ”

“โธ้ย! ไม่เห็นจะเป็นอะไรนี่คะ ฝากบอกเธอเช่นกันค่ะ” พุดซ้อนตอบ ถึงแม้จะเกิดความคลางแคลงใจถึงการเลี้ยงดูลูกของอภริตีก็ตาม... แม้อะไรที่สำคัญเช่นนี้ เธอกลับเลือกที่จะไปทำธุระส่วนตัวแทนอย่างนั้นหรือ กังวลเหลือเกินว่าอภริตีเธอใส่ใจนานบิง ว่าที่ลูกศิษย์คนใหม่ของพุดซ้อนบ้างหรือเปล่า

แม้ธรรมชาติจะเป็นคนชอบสอดรู้ แต่พุดซ้อนกลับเลือกที่จะเงียบไว้ สัตถุญากับจิตวิญญานครุผู้ให้ของตัวเองว่าจะดูแลนานบิงให้สุดความสามารถเท่าที่ทุกอย่างจะเอื้ออำนวย

“โอบอ้อมอารีเสียว่ะ อาสามาทำธุระแทนผู้อื่นแบบนี้”

“นานบิงก็เป็นเหมือนหลานผม ผมกับพ่อของเจ้าน้อยแถมเป็น

เพื่อนกันมานาน สนทนากับตระกูลอินถาอย่างกับเป็นญาติเสียอีก” เมืองรามอภินาย “ผมเข้าใจหัวอกภริตาเป็นอย่างดี เมื่อสามีเธอเสียไป เธอเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างมากที่มั่งคั่งจากไปก่อนวัยอันควร และในเมื่อครอบครัวของเธอไม่ใช่สายสืบสกุลโดยตรง ผมก็เห็นว่าสมควรแล้วที่เธอจะได้สมรสใหม่ เพื่อนของผมคงสุขใจที่เห็นภรรยา กลับมาใช้ชีวิตอย่างปกติได้อีกครั้งหลังจากการสูญเสีย”

ยิ่งพูดยิ่งน่ามอง ยิ่งพูดยิ่งน่าชื่นชม พูดซ้อนซ้ำช่วยเงินกับ ทำทางและความคิดความอ่านของชายคนนี้เสียจริง ๆ!

ทว่าฝันหวานเป็นอันต้องอันตรธานไป เมื่อสายตาร่วงไวของ พุดซ้อนเห็นนักเรียนคนหนึ่งเดินดุ่ม ๆ ตัดสนามเข้ามา ครูฝ่ายปกครอง สุดเหยียบจำได้ดีว่านั่นคือศิษย์รักของเธอ

“เกริก!”

ทั้งเมืองรามรวมถึงคนที่ถูกเรียกชงักแทบพร้อมกัน เกริกเพล่า ฝืนเท้าทว่ายังคงกดหนังสือเล่มหนาไว้ในอกมัน ก่อนจะเดินเข้ามาหา ผู้ใหญ่ทั้งสองคนโดยไม่คิดจะเงยหน้าขึ้นมาสบตาใคร

แต่มีใครบางคนกำลังจ้องเกริกอย่างไม่วางตา

“ไปไหนมาหรือจะ ครูตามหาเธอตั้งแต่เช้ากลับไม่เจอ”

“กระผม...” เมื่อรู้ว่าน่าเสียงแยเกินใจ เกริกจึงกระแอมกระไอ กลบเกลื่อนอาการสะอึกสะอื้นของตัวเอง “กระผมใช้เวลาอยู่ที่โบสถ์ ขอรับครูพุดซ้อน”

“แล้วตาแดงกำเพียงนี้ได้อย่างไร เกิดเหตุอะไรขึ้นรีบเล่าเกริก”

“สงสัยว่ากระผมจะใส่แว่นจ้องตัวหนังสือนานไปหน่อย ตาเลย ล้าเอาให้ขอรับ”

พุดซ้อนได้ยินเช่นนั้นจึงเบาใจ “ถ้าอย่างนั้นรีบไปพักผ่อนเถิด ยังไม่ทันเปิดภาคเรียน ขึ้นป่วยขึ้นมาเธอจะลำบากเอา”

“ขอบพระคุณมากขอรับคุณครู กระผม... ขออนุญาตลาไป หอนอน”

“ตามสบายเถอะจ้ะ” เพียงครูของเขาเอ่ยคำอนุญาตได้เสร็จสิ้น ฝ่ายนักเรียนก็รีบเบี่ยงตัวก้าวเดินไปอีกทาง

“**เดียนักเรียน**” เป็นเสียงนั่นเองที่ร้องกริกไว้อีกหน นั้นไม่ใช่เสียงสูง ๆ แแหลม ๆ โนโตนชวนปวดหัวของครูพุดซ้อน แต่เป็นเสียงเข้มขรมแสนน่าเกรงขามปนเปกับความเห็นอกเห็นใจของเพศชาย

พอเลี้ยงเมืองรามก้าวขาขึ้นไปยืนร่วมระนาบเดียวกับชั้นบันไดที่อีกฝ่ายค้างอยู่ มือหนาล้วงอะไรบางอย่างออกมาจากถุงย่ามมีมือคนท้องถิ่น มันคือผ้าเช็ดหน้าสีขาวสว่างคล้ายกับสีผิวของนักเรียนตรงหน้า ทว่ายังไม่ส่งให้ในทันที

“ตามครรถองแล้วฉันควรสั่งสอนเธอว่าลูกผู้ชายเขาไม่ร้องไห้กันให้เสียศักดิ์ศรี” เสียงนั้นแผ่วเบา รวากับว่าต้องการให้ได้ยินเพียงแค่สองคน “แต่ในคติของฉัน... ช่างหัวมัน! เราเป็นคน ไม่ใช่พระอิฐพระปูน จะเป็นไรหากได้ระเบิดความรู้สึกออกมาเสียบ้าง เพราะพุดตามตรง ฉันเองก็เคยร้องไห้เหมือนกับเธอ”

“...”

“แต่โปรดจำไว้ว่าสุดท้ายน้ำตาจะหายไป” คนร่างสูงโน้มตัวลงมาใกล้ สอดผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไว้ในกระเป๋าเสื้อของเด็กหนุ่ม “ฉันหวังใจว่าเมื่อถึงเวลานั้น ความเศร้าโศกของเธอจะสูญสลายไปพร้อมกับมัน”

กริกซึมซับทุกคำเข้าหูอย่างตั้งใจและคิดตาม แต่สุดท้ายก็ยังไม่คิดจะเงยหน้าขึ้นมองคนที่พูดกับตน เพราะคิดว่าคงอายุพิกลหากจะให้คนแปลกหน้าได้เห็นน้ำตา

“ชื่ออะไร”

“กริก เอ่อ... กริก” ตั้งใจจะพุดนามสกุลไปด้วย แต่เพราะเพิ่งโดนนำผู้เป็นที่รักขนานนามว่าเป็นลูกกบฏมาหมาด ๆ จึงเกิดความลังเล สุดท้ายก็เป็นอันว่าจบการแนะนำตัวเพียงเท่านั้น

“ถ้าอย่างนั้นกริก หวังว่าหากมีโอกาสได้เจอกันครั้งหน้าเธอจะ

กล่าวหาญเงยหน้าขึ้นมามองฉัน แต่ตอนนี้ไปร้องไห้เสียให้พอ ขอแค่อย่าไปให้ใครเขาเห็น”

“ขอรับ” รับคำสั่งนั้นและห้วนแบบนั้นเป็นการทิ้งท้าย ก่อนจะพาจิตใจอันอ่อนแอหายลับเข้าไปในอาคาร จุดหมายคือการเดินตรงไปยังโรงนอน

เมื่อรามเฟ่งจนแน่ใจว่าเด็กคนนั้นหายไปลับสายตา แต่แล้วก็นึกขำ นี่เขาเพิ่งเสวนากับเด็กที่ไม่คิดจะมองหน้ากันสักนิดจบลงไปอย่างนั้นหรือ เสียตายจริง เขาปรารถนาจะได้เห็นหน้าเด็กหนุ่มซี่แยกคนนั้นอยู่เหมือนกัน

เกริก นามเพราะ สั้น ง่าย และเข้าใจความหมายในทันที ชวนให้จินตนาการไปถึงภูมิหลังของครอบครัวที่ตั้งชื่อเด็กคนนี้อย่างใหญ่แต่ไหนกัน

“จะไปทีโบสถ์เลยหรือไม่คะพ่อเลี้ยง”

เสียงของพูดซ้อนชวนให้เขาได้สติ เมืองรามฆ่าเสียงมองเข้าไปยังโถงด้านในอาคารอีกที เมื่อเห็นว่าเด็กคนเมื่อครูนี้นหายลับไปจึงเดินกลับมาหาเธอ

“อ้อ! ครับ... คุณชายดิเรกท่านรอผมอยู่ที่นั่น เราจะกลับพร้อมกัน”

พูดถึงชื่อเจ้าคุณชายนั่นก็พานคิดสงสัย ว่าเหตุไฉนที่สามีใหม่ของอภิรตี อดีตภรรยาของเพื่อนสนิทผู้ล่วงลับของตัวเขาถึงขอติดรถมาด้วย อ้างว่าจะมาเยี่ยมชมโรงเรียนแก่ก็พอเข้าใจอยู่ แต่บอกว่าจะขออยู่ที่โบสถ์ ไม่อยากเข้ามาเจอความวุ่นวายในเขตตึกเรียนมันก็ชักจะอย่างไร ทั้งที่ได้กลับคืนถิ่นแท้ๆ จะมาเยี่ยมคุณครูที่สั่งสอนกันมาเสียบ้างไม่เห็นจะเป็นที่ลำบากเท่าไร ไอ้เรื่องจะให้เข้ามาร่วมฝากฝังนานปีด้วยกันก็ไม่ได้หวังอยู่แล้ว เข้าใจว่าสถานะยังไม่ได้อยู่ในขั้นตบแต่งเป็นพ่อเลี้ยงอย่างเป็นทางการ

ว่าแต่... ได้ยินว่าเด็กเกริกคนเมื่อครูนี้อีกก็เดินมาจากโบสถ์เหมือน

กันนี้? เป็นไปได้หรือไม่ว่าทั้งสองจะสวนทางกัน

...บางทีเจ้าคุณชายนั้นอาจจะเผลอเข้าไปขัดจังหวะการแอบร้องไห้เสียใจ จนเด็กมันต้องเดินหนีกลับโรงนอนแบบนี้ก็เป็นไปได้

เกริกพาหัวใจที่แตกสลายออกมาพร้อมกับน้ำตาที่กลั้น

ไม่อยู่ ปิดปากสะอึกสะอื้นอย่างไม่อายใครเมื่อเห็นว่าไม่มีเด็กนักเรียนคนใดปรากฏตัวอยู่แถวนี้

ก็ถูกของพวกมัน จะเสียเวลาจับเจ้าอยู่ที่โรงนอนให้เบื่อน่ายทำไม เย็นวันอาทิตย์เหมาะสมควรแก่การแอบออกไปเที่ยวเตร็ดเตร่ที่สุดแล้ว หากเขาทำได้... หากเขารู้ล่วงหน้าว่าจะต้องเจอกับอะไร เกริกคิดว่าตัวเองคงจะทำแบบเดียวกันกับนักเรียนชอบฝืนกฎพวกนั้น ไม่ควรไปพบหน้าดิเรกตมที่นัดหมายผ่านจดหมายกันแบบนี้เลย

สองมือสั่นเทาทำผ่นังอิฐสีแดงอย่างคนยอมแพ้ อีกไม่ไกลก็จะถึงบันไดซึ่งเชื่อมขึ้นไปยังห้องนอนที่อยู่ชั้นบนแล้วแท้ ๆ แต่กลับสูญเสียความรู้สึกของตัวเองไม่ไหวเสียก่อน

ไม่เป็นไรหรอก คนแปลกหน้าเมื่อครุ่นนี้สอนว่าผู้ชายก็สามารถร้องไห้ได้ตราบดีที่ไม่มีใครเห็นไม่ใช่หรือ ถ้าอย่างนั้นจะยืนพุ่มพ่ายให้ขาดใจตายอยู่ตรงนี้คงไม่เป็นไร ไม่มีนักเรียนคนใดเข้ามาชี้หน้าครหาเอาหรอก

“เอ่อ... รุ่งพี่ขอรับ”

แต่สุดท้ายก็เป็นอันถูกรบกวน ไหล่สั่นเทากระตุกเพราะตกใจเมื่อได้ยินเสียงเรียกจากทางด้านหลัง

เกริกกลั้นน้ำตา ยกมือขึ้นปาดคราบของเหลวที่ไหลลงมาอาบแก้มให้แห้งไป ก่อนจะคว้าแว่นกลับขึ้นมาสวม คิดว่าอย่างน้อยมันก็คงช่วยอำพรางดวงตาได้อยู่บ้าง

“ว่าอย่างไร” ประธานนักเรียนขานรับทั้ง ๆ ที่ยังหมุ่นตัวไม่ครบรอบดี และเมื่อได้เห็นผู้เรียกเต็มตาก็เป็นอันต้องขมวดคิ้วสงสัย นี่มัน

เด็กที่ไหน ทำไมดวงตาคู่นั้นถึงกลมโตใสซื่อถึงเพียงนี้ ที่สำคัญไม่คุ้นหน้าเด็กนั่นสักนิด หรืออาจเป็นไปได้ว่าจะจะเป็นเด็กใหม่ ที่ย้ายเข้ามาพร้อมชั้นในปีการศึกษานี้เป็นครั้งแรก จากการคาดเดา... น่าจะเป็นเด็กมัธยมปลายชั้นปีแรกเท่านั้นเอง

นัยน์ตาโตกวาดสำรวจอีกฝ่ายทั่วร่างกาย เสื้อผ้าของเจ้าเด็กดูเบาสบายและเป็นลวดลายอย่างล้ำนา ทำให้เขาคิดไปว่าคงเป็นเด็กต่างจังหวัด

เด็กชายตัวเล็กยิ้มขึ้น ผมเปียกลูซึ่งเกิดจากการสวมผ้าพันหัวมายาวนาน เขายกมือขึ้นประนม มีอะไรบางอย่างในตัวรุ่นพี่คนนี้กระตุ้นให้เขานึกเกรงใจ

“เอ่อ... พอจะรู้หรือไม่ขอรับว่าร้านค้าสวัสดิการอยู่จุดไหน”

“หือ?”

“คือข้าพเจ้า... เอ้ย! เรา... ไม่สิ! กระผม... เอ่อ กระผมต้องก๊วดยากหาขนมรับประทานเสียเหลือเกิน”

“อย่างนั้นหรือ”

นักเรียนรุ่นน้องโน้มตัวอย่างนอบน้อม “เห็นครูใหญ่ท่านบอกว่ามีร้านค้าอยู่ที่นี้ แต่กระผมเดินไปทางโน้นทีก็เจอสุขา ไปอีกทางก็เจอลานกว้างเอาไว้อเล่น จะถามใครก็ได้เพราะไม่มีใครอยู่สักคน กระผมหมดหนทางจริง ๆ ขอรับ”

เห็นท่าที่ชวนกระเจ้ากระงอดเช่นนี้จะไม่ให้หัวเราะออกมาได้อย่างไร

อารมณ์ดีขึ้นมาโข จนเกือบลืมเรื่องราวานที่พบพานมาก่อนหน้านี้เสียสนิท

เกริกเดินเข้าไปหาเจ้าหนู พร้อมทั้งยกมือขึ้นมาทำท่าชี้ไปยังปลายทางด้วยมวดประธานนักเรียนผู้ฟังได้ “ร้านค้าสวัสดิการอยู่ทางทิศตะวันออกของฝั่งตึกเรียน ตั้งระหว่างบ่อปลาช่อนยักษ์กับน้ำพุคิวปิด”

“คิวิปิด?”

“รู้จักไหม คิวิปิด”

คนตรงหน้าสายหัวพร้อมทำปากอยู่เป็นอันยอมแพ้ *คิวิปิดอะไรนะ เกิดมาไม่เคยได้ยิน*

แต่เกริกไม่ได้ว่าอะไร มีหน้าซำยังชอบใจกับความซื่อ “เดินไปเถิด ประเดี๋ยวก็เจอเอง รีบไปซะตอนนี้ ป้ากับลุงแกจะปิดร้านตอนหกโมง”

“ขอบพระคุณมากขอรับ กระผมจะหาทางไปเอง” รับปากอย่างมุ่งมั่นก็เป็นอันเริ่มออกเดินทาง

เกริกเฝ้ามองเด็กคนนั้นเดินออกไป เจ้าหนูเกาคางมองซ้ายขวา ลึกนาก่อนจะเดินต่อไปอย่างไร้จุดหมาย เห็นทีพรุ่งนี้ก็ไม่เป็นอันได้กินขนมเอาหรือ

“ประเดี๋ยว”

“ขอรับ?”

เมื่อเด็กนั้นหันมาเกริกก็พลันถอนหายใจ นักเรียนรุ่นพี่วางพระคัมภีร์เล่มโตไว้บนโต๊ะตั้งไม้ประดับและเดินกลับลงมายังถนนปูด้วยอิฐหนอนคุณภาพดี ซึ่งตรงนั้นมีเจ้าหนูกำลังยืนรออยู่

“นายเป็นเด็กใหม่อย่างนั้นสิ”

“ขอรับ กระผมเพิ่งมาวันแรก”

“ฉันดำรงตำแหน่งประธานนักเรียนของที่นี่ หากครั้งหน้ามีเรื่องสงสัยข้อใดอีกก็รีบเข้ามาถามได้ อย่าเกรงใจ”

“โอ้ ดีเหลือเกิน!” ดวงตากลมโตเปล่งประกาย รู้สึกนับถือคนตรงหน้าอยู่ในใจ โชคดีจริงที่มาวันแรกก็ได้เจอรุ่นพี่จิตใจดีต้อนรับเช่นนี้

อ้อ... ยกเว้นคนที่มาส่งเขาที่เรือนนอนเมื่อเช้านะ คนอะไรนำกล้วยเสียวจริง ทำทีดูไม่น่าไว้ใจสักนิดเดียว พอกระแทกกระเป่าวางไว้ให้บนเตียงเสร็จก็หนีหายไปเลย อีกทั้งเตียงนั้นยังไม่ใช่เตียงของเขาเสีย

อีก เกือบมีปัญหา กับเจ้าของเสียด้วย

“ฉันจะพานายไปทำความรู้จักโรงเรียน หวังว่าหลังจากนี้จะไม่หลงทางและดูแลตัวเองได้ดีขึ้นกว่าเดิม”

“จริงรีชอบรับ ขอบพระคุณเหลือเกิน!”

เกริกยิ้มรับและเดินนำเด็กใหม่ออกไป ซึ่งอีกฝ่ายก็รู้งาน รักษา ระยะห่างเดินตามหลังอย่างคนถือหลักอาวูโต

“รุ่นพี่ชื่ออะไรหรือ”

“เกลียดคิดว่ารุ่นพี่นั้นจริง นายเรียกฉันว่าพี่เกริกจะดีกว่า”

“พี่เกริก... Perfect เป็นบ้า!”

ท่าจะมีความรู้ภาษาอังกฤษ... น่าสนใจดี “นายล่ะชื่ออะไร”

“กระผมชื่อน่านปิงชอบรับ”

“ไพบเราะเชียว”

“เจ้าแม่เคยกล่าวว่ชื่อกระผมเพราะที่สุดในแคว้นแดนเหนือ เชี่ยวชอบรับ” รุ่นน้องล่ำพองอย่างภูมิใจ

“แล้วมารดานายชื่อว่อย่างไร คิดว่คางระรื่นหูไม่ต่างกัน”

“อภริดีชอบรับ”

ว่อย่างไรนะ!

“มีอะไรหรือชอบรับพี่เกริก” นักเรียนผู้มีความสูงอยู่ระดับต่ำกว่า หดคอเป็นที่หงอก้อ เหตุใดกันรุ่นพี่ถึงหยุดเดินและจ้องหน้าตาไม่ กะพริบเช่นนี้ เขาพูดอะไรผิดเพี้ยนไปอย่างนั้นหรือ

“น่านปิง”

“ชะ...ชอบรับ?”

“นายกับแม่ของนาย มีนามสกุลว่อะไรี”

“เอ่อ...” น่านปิงรู้สึกว่น้ำเสียงรุ่นพี่แข็งกระด้าง ต่างจากตอน แนะนำตัวเหลือเกิน “อินตา”

“...”

“น่านปิง และ อภริดี อินตา ชอบรับ”

“ได้ยินว่าเมื่อเข้านายเป็นคนต้อนรับเด็กใหม่”

“ขอรับ?” ผู้ถูกพูดด้วยกำลังนั่งวาดรูปอยู่ที่โต๊ะอ่านหนังสือ เอี้ยวตัวไปมองรุ่นพี่ที่เคาะพ ซึ่งกำลังจ้องมาทางเขาอยู่ก่อนแล้ว “อ้อ ไช้ขอรับ ครูพูดซ้อนพบกระผมเข้าจึงเรียกตัวไปช่วย”

“เห็นว่าไม่ได้ส่งถึงเตียง กลับทิ้งไว้กลางทาง”

“แหม คุณพี่ขอรับ โตเป็นควายขนาดนั้นยังจะต้องเลี้ยงดูอีก หรือ”

เกริกนึกขันกับความไม่สนใจสิ่งใดในโลกใบนี้แม้แต่น้อยตามฉบับอามิน

คนบนโต๊ะละจากการวาดรูป พลันขมวดคิ้วและหันหน้าไปทางเตียงเต็มตัว “ว่าแต่คุณพี่รู้ได้อย่างไรกัน”

ผู้ถูกถามกลับอึ้งมึน ลดสายตาลงอ่านกำหนดการกิจกรรมวันเปิดภาคเรียนที่ถืออยู่ในมือต่อและพูดเสียงเรียบ

“เจ้าเด็กคนนั้นฟ้องฉันด้วยตัวเองนะสิ”

“คุณพี่เจอมันแล้วหรือ”

“ ‘มัน’ เลยหรือ ว่ากันตามหลักแล้วเด็กนั้นเมียศเป็นถึงเจ้าชายเชียวนะ”

“คุณพี่เคยพบว่าออกกระผมเสมอว่าที่นี่เราเท่าเทียมกัน”

“ก็จริงของนาย” เกริกยิ้มกับหน้ากระดาก “ไม่ถูกชะตากับเด็กนั้นหรืออย่างไร”

“ออกไปทางเฉย ไม่ได้นึกเกลียด หากไม่จำเป็นก็ไม่คิดปรารภจะทำความรู้จักด้วย” อามินเท่าคางกับขอบแก้มอึ้ง หรือตามองรุ่นพี่อย่างเห็นเท่าทัน “แต่คล้ายกับว่าคุณพี่จะชอบพอมันอยู่”

“ก็น่าเอ็นดูดี” เกริกกล่าวตามความจริง “โรงเรียนเราไม่ได้มีเด็กหน้าตาน่ารักเช่นนี้มาเข้าเรียนนานแล้วนับตั้งแต่...”

“คุณพี่?”

“ฉันจะพูดว่าเจ้าชายวังลิมนันต์ผู้เป็นศิษย์เก่าเมื่อสองปีก่อน...”

แต่หากนายว่าเช่นนั้น เห็นที่ต่องกล่าวขอบใจกันที่นึกชื่นชม”

“นั่นเพราะกระผมไม่เคยนึกชื่นชมนักเรียนชายคนใด ละเว้นไว้ก็แต่คุณพี่ที่กระผมเห็นว่าหน้าตาดีอย่างแท้จริง”

“ปากหวานไม่เลิกรา” เกริกตัดสินใจวางปีกกระดาดลงข้างตัว เห็นที่สมาธิในการอ่านจะลอยหายไปเสียแล้ว “ขึ้นมานบนเตียงสิ”

คนตาโศกกวักมือพร้อมส่งสายตาเชิญชวน ทำเอาอาหมิ่นผงะไป มีหน้าซำยังอ้าปากค้างประหลาดใจเสียอีก

แทบไม่ต้องคิดให้มากความ นาน ๆ ที่คุณพี่จะใจดีเช่นนี้ ปกติเวลาอาหมิ่นเล่นถึงเนื้อถึงตัวที่ไรก็จะทำเป็นผลัดไต่กันอยู่ตลอด แต่วันนี้มาแปลก คุณพี่เอ่ยเรียกร้องเอง โอกาสดีเช่นนี้ทำเมินไปคงบ้าเต็มทน

ร่างที่เนื้อหนังกำลังเริ่มจับตัวเป็นมัดกลุ้มตามประสาเด็กหนุ่ม กำลังโตคลานเข้ามาจากปลายเตียง เกริกเชยิบแนบชิดแผ่นอกและจมเข้าสู่อ้อมกอดอาหมิ่นอย่างเต็มใจไว้ทำที่ซัดขึ้นเหมือนทุกที

“มีอะไรหรือขอรับคุณพี่ยอดรัก”

“วันนี้ฉันรู้สึกประหลาด” คนบนอกเฉลยคำตอบ มือขาวปราศจากตำหนิลูบไล้ไปตามแผงอกไต่ร่มผ้า “อยู่ ๆ ก็นึกไปถึงหนังสือภาพวบบหวมของฝรั่งที่นายเคยนำมาอวดฉันเมื่อนานมาแล้ว”

อาหมิ่นยกตัวขึ้น มองพี่ชายผู้หนุ่มอยู่บนอ้อมกอดซึ่งเงยหน้าขึ้นรับสายตาทอด “คุณพี่กำลังจะบอกไปอะไรกับกระผมหรือ”

“ฉันยังจำภาพชายสองคนเล่นสวาทกันได้ติดตา”

“ตอนนั้นคุณพี่ยังก่นด่ากระผมว่าภาพพวกนั้นเป็นของปลอม หลอกหลวงอยู่เลย” อาหมิ่นไม่เคยลืมเหตุการณ์วันนั้น วันที่เขาเจอหนังสือลามกตกอยู่ในพุ่มไม้ในสวนริมทะเลสาบของโรงเรียน สิ่งแรกที่เขาทำคือเก็บใส่กระเป๋ แล้วนำมาอวดรุ่นพี่คนนี้ แต่กลับโดนไล่เปิงให้รีบนำไปทิ้งจนหน้าชา “หน้าซำคุณพี่ยังเคยประกาศว่าการที่ผู้ชายร่วมรักกันนั้นเป็นไปไม่ได้”

“อ้อ หรือบางทีอาจจะเป็นตัวเองที่คิดผิดกันนะ”

อามีนเบิกตาโพลง พลิกตัวอย่างเร็วรีคล้ายกับต้องการขึ้นคร่อมอีกฝ่าย ออกสั่นพลันตื่นเต้นในใจไปพร้อมกัน “อย่าบอกนะขอรับว่าคุณที่ตกลงปลงใจลงเล่นสนุกกับกระผมแล้ว”

“น้อย ๆ หน่อย” มีอนันต์ที่หน้าผากอีกฝ่ายอย่างทีเล่นทีจริง “อยู่กันมานานขนาดนี้ นายยังคิดลามกกับฉันลงอีกหรือ”

“ขอแค่เป็นพีเกริก กระผมยินดีทำทุกอย่าง”

แม้คำพูดของอามีนนั้นจะกล่าวออกมาส่ง ๆ อย่างไม่ตั้งใจ แต่กลับทำให้คนฟังจุกคิดขึ้นมาได้ จนเห็นถึงช่องทางที่น่าสนใจทีเดียว

หากว่ากันตามตรงแล้วนั้นก็จริง อามีนมักเชื่อฟังคำแนะนำของเกริกอยู่เสมอ ในเมื่ออีกฝ่ายเห็นเขาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิตอย่างแข็งแกร่งในสังคม หากชี้แนะอะไรไปก็ไม่แปลกที่น้องจะรับฟังอย่างว่าง่ายพร้อมนำไปประยุกต์ใช้เป็นประโยชน์ขึ้นจริง

และถ้าอยู่ใต้อาณัติกันเช่นนั้น หากได้ลองไหว้วานคงลนลานรีบทำให้ทันใจ

“คิดกับฉันไม่ได้ แต่น่าจะคิดกับผู้อื่นได้สิน่า”

“คุณพีหมายความว่าอย่างไรหรือ” อามีนยังคงตามไม่ทัน *ทำไมคืนนี้พี่ชายของฉันดูพิลึกกึกกือ*

“เปล่าหรือก”

“คุณพีกำลังทำกระผมสับสน”

“นายเห็นอย่างนั้นหรือ”

“ก็อยู่ ๆ เป็นอันพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา คล้ายกับว่าคุณพีกำลังคิดอะไร”

“ฉันเพียงแค่นึกเล่น ๆ ไปว่า หากตัวเองได้ตกลงปลงใจร่วมรักกับชายสักคน อีกฝ่ายคงจะต้องหน้าหวาน รูปร่างอ่อนแอ้น ผิวขาว น่าสัมผัส กิริยาน่ารัก ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากผู้หญิงเพื่อทดแทนกัน”

อามีนจับจ้องท่าทีของพี่ชายตนอย่างไม่วางตา ดูสิ... ทำที

เคลือบเคลิ้มเหมือนหลุดไปในห้วงแห่งฝัน คล้ายกับกำลังเชิญชวนให้
เห็นมโนภาพไปพร้อมกัน

และเขาก็ทำเช่นนั้นจริงๆ จะมีไหมหนอ ผู้ชายอันมีคุณลักษณะ
เช่นนั้น ลองไล่เรียงจากใบหน้านักเรียนในชั้นก็ไม่เข้าข่ายสักคน เห็นที
จะมีแต่พีที่เกริก ที่ไม่ได้อ่อนแออันอรชรหวานเลี่ยน แต่เพียงแคเห็นก็
หลงไหลจนอยากยื่นมือไปขอสัมผัส

แต่สุดท้าย เกริกก็เอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงเย็น “อย่างเด็กใหม่ที่ชื่อ
น่านปิง อินตา นั่นไง เห็นจะเข้าทำใช่ไหมล่ะ”

“คุณพี...”

เกริกยกมุมปาก ทอดสายตามองเพดานพลันสูดอากาศเข้า
เต็มปอด “แ่จจริง ฉันที้ก็ฟุ้งซ่านเหลือเกิน สงสัยคงจะละเมอเพราะ
เจอตัวหนังสือมากไป”

“กระผมซ้กจะไม่สบายใจ คุณพีคล้ายกับไม่ปกติ”

“ฉันที้มีเขางอกขึ้นมารี”

“ก็ไม่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ปกติดี นายสบายใจได้” เกริกวางปีกเอกสารไว้
บนโต๊ะเล็กข้างเตียง ก่อนจะถอดแว่นและกลับชะเง้อมองอีกฝ่าย
“นอนกับฉันที้”

“กระผมมีนัดเล่นไฟนกกกระจอกกับไอ้เอียดที่ด้านล่าง” ปากตอบ
แต่ใจยังพะว้าพะวังอยู่ที่เรื่องเดิม

น่านปิง อินตา ผู้นั้นนะหรือ... ก็ตรงตามคุณลักษณะที่พีที่เกริก
ยกอ้างอย่างปฏิเสธไม่ได้

“ใจลอยไปถึงไหน”

“ขอรับ?”

คนที่เพิ่งติดนิ้วเรียกสติรุ่นน้องแค่นหัวเราะขบขัน “ฉันที้ถามว่าจะ
ไปสูงสิงกับเด็กเหลวไหลอย่างเอียดทำไม คุณครูพูดซ้กนยั้งหมายหัว
นายคนนั้นอยู่”

“หล่อนก็หมายหัวกระผมเหมือนกันไม่ใช่รี ทำอย่างกับคุณพี่ เห็นว่ากระผมเป็นเด็กนักเรียนชั้นเลิศ”

เกริกส่ายหัว เด็กคนนี้ขี้น้อยเนื้อต่ำใจเหลือเกิน “ในสายตาฉัน นายเป็นน้องที่ดี”

“ขอรับ”

“นายพะว้าพะวังถึงเรื่องที่เราคุยกันก่อนหน้านี้ใช่หรือไม่”
แน่นอน เป็นเกริกที่รู้ทันคนอย่างอาหมื่นเสมอ

นักเรียนรุ่นน้องโดนทักอย่างนั้นก็ป่วนสะดุ้งสุดตัว รีบโบกมือ บอกปิดแสรับทำเป็นปกติ

“เปล่าขอรับ กระผมคิดถึงเรื่องอื่น”

“แต่นาย... สนุกกับเจ้าเด็กนั่นไว้ก็ดี”

“ขอรับ?” คุณพี่บอกว่าที่พูดมานั้นแค่หยอกเล่น แต่ทำไมถึงชี้หน้า
เช่นนี้อีกได้

“ไม่ใช่อย่างที่กำลังกังวลหรอก ฉันแค่อยากให้นายช่วยจับตาดู
เด็กมันหน่อย”

“เพื่ออะไรหรือขอรับคุณพี่”

เกริกตาลอย อาหมื่นเห็นว่ารุ่นพี่ขบขมแน่นจนเห็นกล้ามเนื้อ
ปูดโปน “แค่ดู”

“...”

“เป็นเท่านั้น”

“ขอรับ” เด็กนักเรียนเกรพยักหน้า และมันเป็นอย่างนี้ทุกครั้ง
เมื่อเขา... *ได้รับคำสั่ง*

เหมือนพี่เกริกกำลังวางแผนจะทำอะไร *ไม่สบายใจเลยจริง ๆ...*

“คุณพี่นอนเถิด กระผมคงต้องขอตัวเสียที ใ้อ์เอียดคงคันมืออยาก
เล่นไฟเต็มทีแล้ว”

“อีกเรื่องเถิดอาหมื่น”

เกริกเรียกรุ่นน้องของตัวเองไว้ ในขณะที่อีกฝ่ายกำลังเดินไปที่

หน้าประตู

“ขอรับคุณพี่?”

“วันนี้... ตอนที่นายช่วยนางนิงชนของ นายเห็น เอ่อ... ใคร
สักคนที่มากับเด็กมันด้วยหรือเปล่า”

อามีนนี่ยกย่อนกลับไป ก็เห็นจะเป็นใครไม่ได้ นอกจากชายผู้
นั้นคนเดียว

“ขอรับ มีหนึ่งคน กระทบเพลอตกเขาไปว่าเป็นพ่อ แต่มารู้เอา
ทีหลังว่าพ่อเด็กมันเสียชีวิตไปนานแล้ว”

เกริกเม้มปากสนิท “แม่ไม่ได้มาด้วยรี”

“ไม่ขอรับ... ไม่ได้มา คนที่กระทบเห็นเป็นผู้ชายแต่งตัวอย่าง
ทางเหนือ เห็นว่าน่าจะเป็นคนขับรถ ไม่ก็พี่เลี้ยง”

นั่นเท่ากับว่าคุณน้ำดีเรกมากับชายผู้นั้น...

แล้วสรุปว่าชายผู้ยื่นผ้าเช็ดหน้าที่เกริกเพิ่งมาเห็นว่ามีรอยปัก
ตัวอักษรภาษาอังกฤษ ‘M.S.’ เป็นเพียงคนรับใช้เด็กคนนั้นหรือคน
ที่น่าเสียดายเหลือเกิน ทำไมคนใจดีเช่นเขาถึงไม่เกิดเป็นหน่อเนื้อเจ้า
เสียบ้าง

เกริกยกมือขึ้นสัมผัสกระเป๋าสีเสื้อของชุดนอนตัวเอง ผ้าเช็ดหน้า
ที่ได้มาจากชายผู้นั้นยังอยู่ติดตัว การมีมันอยู่ใกล้ ๆ กลับทำให้ผู้ดีหนุ่ม
รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก มีอะไรบางอย่างชี้แนะเกริกว่าตัวเขาและ
ชายใจดีคนนี้มีอะไรบางอย่างที่คล้ายกัน

แต่ช่างมันเถอะ สักวันเขาจะคืนมันให้แก่เจ้าของ แต่คืนนี้เห็น
ว่าต้องนอนหลับได้เสียที

“ขอบใจมากอามีน ผันดี”

“คุณพี่ขอรับ กระทบเป็นห่วงคุณพี่เสมอ คุณพี่รู้ใช่ไหม”

“ฉันรักนายไม่ต่างกัน” เกริกพูดทิ้งท้ายจากใจจริง ก่อนเอื้อมมือ
ไปปิดโคมไฟที่อยู่ข้างเตียง

อามีนปิดประตูเมื่อยื่นผ้าดูอีกฝ่ายห่มผ้าจนเสร็จสิ้นเรียบร้อย

แต่เด็กวัยแตกหน่อมยังไม่เดินออกไป มือซ้ายยังคงจับค้ำไว้ที่ลูกบิด
ประตู ภายในกายร้อนรุ่มและงุ่นง่าน มีชื่อหนึ่งปรากฏขึ้นมาในหัว
ความคิด *ยี่งนี่ก... ยี่งคิด... ยี่งชวนให้กระวนกระวายใจ*
น่านปิง อินตา... น่านปิง อินตา...

5

“ฉันจะเฝ้ามองเธอ แม้นเธอจะไม่รู้ว่าฉัน”

เสียงให้ร้องแมตก์องฉลงช้ยดั่งลั่น เมื่อเรือลำแรกเข้าสู่
เส้นชัยชนิดห่างจากลำคู่แข่งที่ตีตื้นขึ้นมาอย่างเส่นยาแดงฝ่าแปด

เกริกอยู่บนเรือลำนั้น เป็นหนึ่งในผู้เข้าแข่งขันที่พาให้ทีมของตัวเอง
คว้าชัย แผ่นอกขาวเปลือยเปล่าสะท้อนแสงอาทิตย์กระเพื่อมขึ้นลง
ตามแรงหอบหายใจ เขาจับมือเพื่อนใกล้กายด้วยใบหน้าเปี่ยมสุขแสน
ยินดีปรีดา

เป็นธรรมเนียมทุกปี เมื่อถึงวันแรกของการเปิดเทอมอย่างเป็นทางการ
จะมีการแข่งขันกีฬาระดับมิตร เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนเป็น
สุภาพบุรุษและใส่ใจการร่วมมือกิจกรรมฝ่ายกลาง แน่นนอนว่ามันเป็นงาน
ซึ่งจัดขึ้นด้วยฝีมือสภานักเรียน แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าผู้ดำรง
ตำแหน่งคณะกรรมการนักเรียนจะเข้าร่วมการแข่งขันไม่ได้ เพราะล่าสุด
ประธานนักเรียนคนเก่งก็เพิ่งจะนำทีมคว้าชัยในหมวดการแข่งขันกีฬา
พายเรือไปหมด ๆ นั่นเอง

งานวันนี้ถูกจัดขึ้นริมทะเลสาบแสนร่มรื่น เรียงรายไปด้วยการ
ออกร้านขนมมเนยของกลุ่มชมรมนักเรียน นอกจากนี้กีฬาพายเรือแล้ว
ยังมีการแข่งขันกระโดดไกล ยิงธนู ว่ายน้ำ อีกทั้งการแข่งขันกีฬาเสริมสร้าง

ทักษะในรอมอย่างบิดเลียดก็ได้รับความสนใจไม่แพ้กัน เพราะเป็นการ
ละเล่นใหม่ที่กำลังมาแรงจนเป็นที่นิยม

พื้นที่หลายจุดถูกจับจองโดยกลุ่มเด็กชายวัยทโมน เมื่อไม่มี
การเรียน การยินยอมเข้าร่วมกิจกรรมเช่นนี้ก็ไม่ได้ทำให้ตะขิดตะขวง
ใจอะไร ที่จริงก็มีนักเรียนบางส่วนที่ป็นรั้วหนีออกไปเที่ยวด้านนอก แต่
จำนวนนักเรียนที่ยินดีอยู่ริมทะเลสาบนี้ก็ยังมีมากกว่า เพราะในนี้
เต็มไปด้วยของกินน่าตื่นตาตื่นใจมากมาย และที่สำคัญคือไม่ต้องซื้อ
ผู้ที่จำเป็นต้องจ่ายก็มีแค่ผู้ปกครองหรือเหล่าศิษย์เก่าผู้อุปถัมภ์
โรงเรียน ที่กลับมาเยี่ยมเยียนในวันเปิดเทอมวันแรกนี้เท่านั้น และ
ตอนนี้คนเหล่านั้นกำลังร่วมกันปรบมือเพื่อเป็นการแสดงความยินดี
กับทีมพายเรือที่เข้าเส้นชัยเป็นลำแรก

นางปิง อินตา ซ่อนตัวอยู่ในมุมหนึ่งได้ต้นเหลืองปริติยาธร

ซึ่งกำลังออกดอกสะพรั่งด้วยสีตามชื่อของมัน

เด็กชายแยกตัวออกมาจากกลุ่มนักเรียนรุ่นราวคราวเดียวกันซึ่ง
กำลังกอดคอส่งเสียงดังกันอยู่ไม่ไกล มันเป็นวันแรก คงแปลกหาก
นักเรียนใหม่จะเข้าไปร่วมวงคบหาได้อย่างสนิทใจ เจ้าชายเมืองเหนือ
จึงสบายใจหากรักษาระยะห่างไปก่อนแบบนี้เสียมากกว่า

เจ้าน้อยยิ้มออกมาเมื่อมองกลับไปยังทะเลสาบ ประธาน
นักเรียนคนเก่งกำลังจับไม้พายชูขึ้นฟ้าอย่างกับว่ามันคือถ้วยรางวัล
ชัยชนะ แต่แล้วกลับต้องรู้สึกขวยเขิน เมื่อนัยน์ตากลมไล่ชื่อไล่สำรวจ
ไปตามกล้ามเนื้อหน้าท้องขาวที่เรียงตัวสวย มันไม่ได้นูนเด่นชัดเป็น
มัดกล้ามเนื้อ แต่ก็ยังเป็นแบบอย่างของรูปร่างซึ่งเห็นแล้วอดไม่ได้ที่จะนึก
ชื่นชม

แต่แล้วรอยยิ้มนำรกกกลับพลันหายไป เมื่อนางปิงหวนนึกถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้...

ทันทีที่พีเกริกพาไปถึงร้านค้าสวัสดิการ กลายเป็นว่ารุ่นพี่ที่เขา

ไว้ตรงนั้นเสียดื้อ ๆ ประธานนักเรียนผู้นำยกย่องเอาแต่ก้มหน้าก้มตา นับตั้งแต่น่านปิงเล่าว่าตนเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ถึงแม้จะสงสัยเพียงไร ตัวน่านปิงเองก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะมีสิทธิ์ซักถาม สุดท้ายก็ต้องคลำทางกลับโรงนอนด้วยตัวเอง เพราะเมื่อหมุนตัวมาอีกรอบพี่เกริกก็หายตัวไปเสียแล้ว

อยากรู้เหลือเกินว่าตัวเองเปลอทำอันใดไม่เหมาะไม่ควรต่อ พี่ท่านไปหรือเปล่านะ

แต่สังเกตจากใบหน้าหล่อเหลาแสนสุขสันต์ตรงนั้น เป็นไปได้ว่าอาการชอบกลที่เกิดขึ้นนั้นพลันหายไปแล้ว คงดีหากจะใช้โอกาสนี้เข้าไปเจรจาถามไถ่ให้หายกังวล

“ชุดนักเรียนเข้ากับหลานดีทีเดียวเชียว”

เสียงนั้นช่างอบอุ่นและทุ้มคุ่นหู น่านปิงหมุนตัวไปเจอกับ เมือง-ราม สีติศร เพื่อนเก่าของบิดาผู้ล่วงลับ ซึ่งปัจจุบันนับถือเป็นผู้ใหญ่

“มาหลบอยู่ตรงนี้เอง อามองหาเสียตั้งนาน”

‘อาพ่อเลี้ยง’ ของน่านปิงแต่งตัวอย่างหวัดด้วยชุดสีงาช้างและหมวกทรงสูงสีน้ำตาลเข้ากัน ช่างแตกต่างกับชุดอย่างทางเหนือที่ท่านสวมเพื่อร่วมงานรับขวัญเมื่อวานลิบลับ

นึกขึ้นมาได้ก็สงสารจับใจ น่านปิงเข้าใจดีว่าอาท่านไม่เคยสะดวกใจกับงานประเพณี แม้อาพ่อเลี้ยงจะเป็นป่าวเหนือแท้ก็จริง แต่ถึงอย่างไรท่านก็เป็นถึงอดีตนักเรียนจบนอกหัวสมัยใหม่ แม้จะเรียนไปก่อนแล้วว่าเชิญแต่งตัวได้ตามสะดวก ขอแค่สุภาพเป็นอันเท่านั้น แต่เมืองรามก็ยังยืนยันกรานเต็มที่ว่าควรทำทุกอย่างให้ถูกต้องเหมาะสมตามครรลอง อีกทั้งยังทิ้งท้ายว่าดีเสียอีก การกระทำเช่นนี้จะเป็นการแสดงให้เห็นพวกคนกรุงในพระนครได้เห็นความยิ่งใหญ่ของราชสกุลอินทาทระกูลที่ครองแคว้นแดนเหนือมานับนานนับศตวรรษ

ซึ่งหากมองกันให้ดีก็พบว่ามันได้ผล ทางตระกูลเกษมดีสกุลต่าง

ตื่นตันใจเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะว่าที่ท่านปู่คนใหม่ของเขา หม่อมเจ้า
 บดินทร์ไกรศร เกษมดิศกุล รายนี้ดูเต็มตื่นและภูมิอกภูมิใจที่ลูกชาย
 คนเดียวได้แต่งงานกับเมียเก่าของเจ้าชายมังคละ รัชทายาทอันดับสอง
 ของราชสกุล ผู้เป็นพ่อแท้ ๆ ของน่านปังเสียเหลือเกิน แต่ถึงอย่างไร
 ทางตัวเจ้าแม่ของเขาเองก็ไซ้จะไร้หัวนอนปลายเท้า อภิริดีเองก็มีเชื้อ
 สายเจ้าไหลเวียนอยู่ในร่างเช่นเดียวกัน หากนับศักดิ์ดูให้ตีตามชนบ
 นิยมในปัจจุบัน ก็สามารถเรียกท่านว่าเป็นหม่อมราชวงศ์ได้เลยทีเดียว
 อันเป็นศักดิ์เดียวกับหม่อมราชวงศ์ดิเรกไกรวัลว่าที่สามี่หม่อมของเธอ

“ขอขอบคุณอา หล่อเชียววันนี้”

ผู้อาวุโสกว่ารับไหว้ ก่อนจะนึกสงสัยเมื่อเอี้ยวตัวไปมองยังกลุ่ม
 นักเรียนทางโน้น

“ไม่ไปสมทบกับเด็กพวกนั้นล่ะ มาเป็นโสดเดียวอยู่ตรงนี้ทำไม”

“กระผมคงต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะทำความรู้จักเพื่อนใหม่ได้
 ขอขอบคุณอา” นัยน์ตาใสซื่อฉายแววความกังวล “เจ้าแม่ไม่ได้มาด้วย
 หรือขอรับ”

“มาแล้ว อยู่พร้อมคุณชายดิเรกกับท่านชาย คุยใหญ่ท่านต้อนรับ
 อยู่ที่ระโงมที่ตระเตรียมไว้ให้” ผู้อาวุโสถอนหายใจ “ยิ่งใหญ่อะไร
 ขนาดนั้นฮีตระกูลนี้”

“อ้อ...”

‘แล้วทำไมเจ้าแม่ไม่คิดจะเดินมาหาเราบ้าง’

เมืองรามเดาความคิดของเด็กตรงหน้าออก ทางที่ดีควรรีบ
 ปลดอบใจ ถึงอย่างไรทั้งสองก็เป็นแม่ลูกกัน แม้ฝ่ายนั้นจะมีพฤติกรรม
 ขวนให้เมืองรามคับข้องใจอยู่บ้าง แต่อย่าให้เด็กมันตั้งแง่กับอภิริดีเธอ
 เลย

“ผู้ใหญ่เขาต้องต้อนรับกันเป็นเรื่องปกติ”

เมืองรามมองเข้าไปในความรู้สึกภายใต้ดวงตาคู่นั้น แม้จากหน้า
 จะดูเหมือนว่าน่านปังยินดีที่มารดาได้สมรสใหม่อีกครั้งมาโดยตลอด

แต่เชื่อเถิดว่าจะมีเด็กคนไหนบ้างที่ปรารถนาจะเห็นมารดาสร้างครอบครัวกับชายคนใหม่ ซึ่งในอนาคตจะต้องมีทายาท สละเวลาที่เคยเอาใจใส่มอบให้ลูกคนใหม่และยึดเยียดฐานะพี่น้องให้แก่กัน ความกังวลเรื่องการถูกทิ้งให้เป็นหมาหัวเน่าย่อมตามมาเป็นธรรมดา

“ขอรับ กระผมเข้าใจ” เด็กชายวัยสิบห้าปียิ้มระรื่น “แล้วคุณอาไม่อยู่ร่วมกับพวกท่านหรือ”

“อาไม่ค่อยถูกใจพิธีรีตอง เอาไว้เขาส่งคนมาตาม เวลานั้นเราค่อยเข้าไปสมทบ” เมืองรามหมายถึงตัวเขากับหลานนอกใจ “จริงสิอามีเรื่องจะถามเจ้าน้อยอยู่พอดี”

“ขอรับ?”

พ่อเลี้ยงแห่งแดนเหนือกระแอมกระไอ ขยับเนกไทสีครีมได้ปกเสื้อให้เข้าที่เข้าทาง “อาเข้าใจว่าหลานเป็นเด็กใหม่ แต่หลานพอจะรู้จักนักเรียนที่ชื่อเกริกหรือไม่”

“เกริก?”

“ใช่ ชื่อนั้น เกริก”

“เอ...” เครื่องหน้าพริ้มเพราะเบือนไปยังท่าน้ำ ประเมินด้วยสายตาพบว่าไม่ไกลเกินไปนัก เหล่านักกีฬาเริ่มทยอยกลับขึ้นฝั่งกันบ้างแล้ว และชายชื่อเกริกเพียงคนเดียวที่รู้จักก็กำลังกอดคอกู่พวกกันเดินขึ้นเนิน ซึ่งดูท่าจะต้องผ่านจุดที่สองอาหลานยืนอยู่เป็นแน่ “คนนั้นขอรับ!”

เมืองรามให้ความสนใจทันที และเพียงได้จ้องก็ทำให้ลมหายใจขาดห้วงไป

ไม่ *ไม่นาน* ไซ้ เด็กคนเมื่อวานดู... เด็ก ตัวเล็ก อ่อนแอ และที่สำคัญ ดูเหมือนว่าร่างกายจะไม่ได้แข็งแรงเช่นนี้

เป็นการคาดเดาเท่านั้น *ก็เมื่อวานไม่ได้เห็นเด็กมันถอดเสื้อนี้ไว้*

แต่พ่อเลี้ยงก็เป็นอันนึกขึ้นมาได้ จริงสิ เกริกคนนั้นสวมแว่นไม่ใช่

หรือ ยิ่งเป็นการช่วยตัดสินใจได้ดีว่าบุคคลที่กำลังเดินมาทางนี้
ไม่ใช่คนเดียวกันกับเมื่อวาน

แต่ก็มีบางอย่างสะกิดให้รู้สึกคุ้นเคย อยากรู้ให้เป็นคนนี้

เห็นแล้วคิดถึงลูก

อย่างไรกันวะลูก!

“หลานแน่ใจหรือ”

“เพราะกระผมรู้จักแค่กรีกเดียว” หลานมันว่า “ปิดไว้ คุณอา
ลืมไปแล้วหรือขอรับว่ากระผมเพิ่งมาวันแรก”

“อาขอโทษ”

“พี่กรีกขอรับ!”

อ้าว! เช่นนั้นไป เหตุใดถึงไปเรียกเขา! “...”

เจ้าของชื่อชะงัก เหลือบมองด้วยสายตาคมกริบ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเจ้าน้อยจากแดนเหนือนั่นเองที่เอ่ยเสียงเรียก จึงขออนุญาตเพื่อน
ที่กอดคอกันเพื่อแยกออกไป ก่อนจะจากก็สั่งให้ทั้งหมดลวงหน้าไปยัง
จุดรับถ้วยรางวัลได้เลยโดยไม่ต้องรอ

กรีกก้าวขาเข้ามา ผิวสว่างขาวจัดเปี่ยมขึ้นไปด้วยหยาดน้ำใส
เปล่งประกายอย่างกับภาพในจินตนาการ

เมืองรามสูดลมหายใจเข้าเสียดเต็มปอด ความสงสัยใคร่รู้ตามมา
เด็กคนนี้มีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ภายใต้ความสง่างามและรอยยิ้มเห็น
ฟันขาวเรียงตัวสวยงามมอง

ก็ยังมองว่าเป็นเด็กที่หล่อ แต่เห็นถึงความชอบกล ไม่น่าไว้วางใจ
เมืองรามนี่

“ว่าอย่างไรน่านิง” ประธานนักเรียนเอ่ยถาม ก่อนกระชับ
ชุดนักเรียนที่พาดอยู่บนท่อนแขนให้เหมาะสม

“คือ... คือว่า...” ตะกุกตะกักเป็นนาที่ ก่อนจะรีบยกมือไหว้อย่าง
เคารพ “กระผมอยากจะขอโทษเรื่องเมื่อวาน”

“หือ? อะไรกัน”

“กระผมกลัวว่าอาจจะทำอะไรให้พี่ท่านไม่สบายใจ... กระผมอาจคิดมากไป... แต่กระผมไม่ได้คิดจะตั้งใจทำให้พี่เกริกขุ่นข้องหมองใจ”

“เรื่องที่ฉันทิ้งนายหนีกลับก่อนนะหรือ”

“ขอรับ” เจ้าน้อยนานปิง อินถา พยักหน้าเพื่อยืนยันว่าเป็นเรื่องเดียวกันกับที่อีกฝ่ายเข้าใจ

“โอ้! ฉันแค่ปวดตาเพราะอ่านหนังสือมากไป อยากรีบกลับไปพักผ่อนนั่นเอง”

“เช่นนั้นหรือขอรับ”

“ฉันคงทำให้นายร้อนรนใจเสียละสิ ถ้าเช่นนั้นฉันเองต่างหากที่ควรเป็นฝ่ายขอโทษ ที่หายตัวไปอย่างไม่บอกไม่กล่าว จนนายต้องมารู้สึกผิดเช่นนี้”

“เอ๋?”

มือขาวทาบลงบนบ่าผู้อายุน้อย “อย่าคิดขอโทษกันเลย สบายใจเถิด ทั้งหมดเป็นความผิดฉันเอง”

“อย่าได้โทษตัวเองอย่างนั้นเลยขอรับพี่เกริก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงกันว่าไม่มีใครผิด ตามนี้ดีไหม”

เจ้าน้อยยิ้มออกมาได้ในที่สุดก็สบายใจกับเรื่องนี้หลังจากที่วิตกมาทั้งคืน “พี่เกริกพายเรือเก่งเหลือเกิน”

“ดูด้วยหรือ”

ศิระชน้อย ๆ ผงกขึ้นลงอีกครั้ง “ไม่คลาดสายตาเลยขอรับ ยินดีด้วยจริง ๆ ที่พี่พาทีมเข้าเส้นชัยได้อย่างสมเกียรติ”

“นายนี่อเก่งเหมือนใครบางคนเลยสิน่า” มือที่เคยจับบ่า บัดนี้วางลงบนกลุ่มผมแสนนุ่มมือ นานปิงตัวแข็งที่อเมือรับการสัมผัสชนิดไม่ทันได้ตั้งตัวเช่นนั้น รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้า มือทั้งสองข้างกำแน่น คล้ายเกิดอาการเกร็ง

พี่ท่านน่ารักเหลือเกิน เป็นประธานนักเรียนที่น่าชื่นชมสม

ตำแหน่ง

ว่าแต่... ‘ใครบางคน’ ที่ว่านะ พี่ท่านเปรียบเขากับผู้ใดกัน
“น่านปิง”

“ขอรับ” เด็กชายขานรับอย่างแข็งขัน

“วันนี้คนขับรถ... เอ่อ... ผู้ติดตามของนายมาด้วยหรือเปล่า”

“เอ๋?”

เกลียดจริง ๆ ท่าทีเช่นนี้ เหมือนกับเด็กน้อยไร้เดียงสาไม่มีผิด
“เมื่อวานฉันได้... เอ่อ... ฉันเก็บผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ได้ล่ะ งามเขา เห็น
เขาว่าเป็นของคนที่ติดตามนายที่มาด้วยกันเมื่อวาน”

น่านปิงเอียงคอ และเมื่อจ้องมองของที่ถูกยื่นมาด้วยมือคน
ตรงหน้าก็ขมวดคิ้วประหลาดใจ ตากลมเบิกกว้าง ก่อนจะกวาดไปมอง
ผู้ชายอีกคนที่ยืนอยู่ที่เดิม ไม่ได้เดินหนีไปไหน กลายเป็นผู้ร่วม
สังเกตการณ์การสนทนาของเขากับรุ่นพี่มาตั้งแต่แรก

แนลลี จะไม่ให้ตกใจได้อย่างไร บนผ้าผืนนั้นก็ปักชื่อ **M.S.** อัน
หมายถึง ‘เมืองราม ศิติดร’ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างหลังไม่ใช่หรือ! และอีกอย่าง
เขาก็เข้ามารายงานตัวกับอาแค่สองคน จะเป็นคนขับรถหรือผู้ติดตาม
อะไรย่อมไม่มีทั้งนั้น ทำไมพี่เกริกถึงอ้างอย่างนั้นเสียได้

นี่มันอะไรกัน! หรือคุณอาจจะทำผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นตกจนพี่ท่าน
พบและเก็บไว้ให้

เมื่อหลานมอง เมืองรามก็ทั้งถลึงตาทั้งขยับปากเพื่อเป็นการ
ส่งสัญญาณว่ายังไม่พร้อมเปิดเผยตัว เมื่อประธานนักเรียนผู้ส่งางาม
ทำท่าจะมองก็รีบเบี่ยงตัวไปอีกทาง ขยับปีกหมวกให้ต่ำบังใบหน้า
ล้วงกระเป๋ากางเกงก้าวขาเดินออกไป แสร้งว่าตัวเองเป็นเพียงแคใคร
สักคนที่มาร่วมงานเฉกเช่นผู้ปกครองคนอื่น ๆ

สรุปว่าเป็นคนเดียวกันอย่างนั้นสินะ เมืองรามคิดวุ่นอยู่ในอก
อือ ดี...

“เอ่อ... เขา... เขา...”

“ว่าอย่างไรน่านปัง”

“เขาไม่ได้มาขอรับ”

“อย่างนั้นหรือ” น้ำเสียงของ นายเกริก ประจิมอารักขา เจือ ความผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด แต่ใบหน้ายังยิ้มแย้มไม่ต่างจากเดิม

“ถ้าเช่นนั้น ผাগกระผมนำไปให้...”

“ไม่”

“...”

ประธานนักเรียนอีกกลุ่มผมนุ่มมือบนหัวเด็กมันอีกที “ไว้ฉัน คินให้แก่เขาด้วยตัวเองดีกว่า”

“อ้อ... ได้สิขอรับคุณพี่”

“ไปสนุกกับงานเถิด ฉันจะไปปรับรางวัลกับคุณพ่อก่อน”

“เดี๋ยวกระผมจะไปยื่นให้กำลังใจขอรับคุณพี่”

“ขอบใจมาก น่านปัง อินถา...” ท่าที่สง่างามเมื่อผู้เป็นรุ่นพี่ โคนงหัวล่าลาเบา ๆ ทำเอาน่านปังผงะไป *คนอะไร! สง่างามเหลือเกิน ทำอะไรก็น่ารักไปเสียหมด*

แต่เห็นทีตอนนี้เขาต้องคุยกับคุณอาอุปถัมภ์ตัวดีเสียหน่อย สอดสายสายตาหาอยู่นานจึงพบว่าแอบมายืนคุยกับคุณแม่ยังสาวที่ หน้าร้านน้ำแข็งใสที่ตั้งอยู่ไม่ไกลนี้เอง

“คุณอาพ่อเลี้ยงขอรับ!”

“อ้าว คุณครูเสร็จแล้วรี” แสร้งทำเป็นตกใจกับหลาน แต่ตา เอาแต่จ้องคนที่เดินไปไกลลิบตรงโน้น

“นี่มันเกิดอะไรกันขึ้นขอรับ ทำไมพี่เกริกถึงได้มีผ้าเช็ดหน้าของคุณอาอยู่กับตัว”

“เขาเป็นใคร”

“เอ๋?”

“เจ้าหนุ่มคนนั้นนะ เป็นใคร ทำไมหลานถึงรู้จัก คล้ายสนิทสนม”

“เอ๋อ...” คุณอาไม่ได้สนใจเขาเลย “พี่เขาเป็นประธานนักเรียน

ของที่นี่ขอรับ”

“อย่างนั้นหรือ...” เกริก... ในที่สุดฉันก็ได้เห็นหน้านายเสียที

“คุณอา คุณอา ยังไม่ได้ตอบคำถามของกระผม!”

“อ้อ ไปเถิด อาว่าอาควรพาหลานไปที่กระโจมรับแขกเสียที
ปานนี้เกียรติเธอถามหาให้วุ่นแล้ว”

“คุณอา!”

พ่อเลี้ยงเมืองรามหัวเราะชอบใจที่ได้ยั่วหลานชายให้โมโหได้
สำเร็จ เขารีบสาวเท้าเดินออกไปอย่างไม่คิดจะรออีกฝ่าย

สองมือโพล่หลัง ดวงตาเพ่งมอง แคเห็นหลังขาวผ่องไกล ๆ ก็
ชวนให้ยิ้มออกมาเสียดื้อ ๆ โดยมีเจ้าหลานขี้สงสัยบ่นอุบเป็นหมึกินฝิ่ง
ตามหลังมาอยู่ไม่ไกล เมืองรามได้ยินแล้วแทบจะหัวเราะให้แก่ความ
ใส่อารมณ์

“ไปดิโท ทำโม สงโค บ่ทันได้แต่งเป็นกะเป็นหมาหัวเน่าละ!”